

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΩΡΑΞΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Δεκέμβρης 82 Τιμή 100 μιλς Αρ. Φύλλου 127

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΜΕΝΟΙ ΑΠ' ΤΗ ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΦΕΥΓΟΥΝ ΟΙ Τ/ΚΥΠΡΙΟΙ ΑΠ' ΤΟ ΝΟΤΟ

Η Κυπριακή Κυβέρνηση επιδιέεται σε μια σχεδιασμένη καμπάνια με τον Αστικό τύπο και την αστυνομία εναντίον των Τουρκοκυπρίων που διαμένουν στις ελεύθερες περιοχές.

Με την ΚΥΠ και τα αστυνομικά όργανα δημιούργησε τέτοιες αφόρητες συνθήκες διαβίωσης για τους Τουρκοκυπρίους ώστε η μια οικογένεια μετά την άλλη ξαναπαίρνουν το δρόμο της προσφυγίας και της επistroφής στα κατεχόμενα κάτω από την καταπίεση του Ντεκταστικού καθεστώτος.

Έτσι παρα τις επανειλημμένες υποσχέσεις και διαβεβαιώσεις για παροχή διευκολύνσεων προς τους Τουρκοκυπρίους εν τούτοις στην πράξη η Κυβέρνηση μέσω των αστυνομικών της οργάνων δημιουργεί μέτρα με τη μέτρα χειρότερες

συνθήκες φτώχειας και καταπίεσης.

Για παράδειγμα στις 14 Ιανουαρίου του 1980 ο πρόεδρος Κυπριανού εξήγγελε με αρκετές τυμπανοκρουσίες ότι η Κυβέρνηση του είχε αποφασίσει την εξαγγελία μιας σειράς συγκεκριμένων μέτρων που θα βοηθούσαν την μάζα των Τουρκοκυπρίων και θα συμβάλουν στην προσέγγιση των δυο κοινοτήτων, που αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την εξεύρεση μιας ειρηνικής λύσεως του Κυπριακού προβλήματος.

Απο τότε πέρασαν δυο χρόνια και κανείς δεν έμαθε ακόμα τι έγιναν

αυτα τα μέτρα που θα εξήγγελλε ο κύριος Πρόεδρος και η Κυβέρνηση του.

Σημαντική προσφορά, στην εμετική εκστρατεία του Αστικού Τύπου εναντίον των Τουρκοκυπρίων, δίνει η Απογευματινή (η οποία υποστηρίζει την Κοινπραξία ΔΗΚΟ—

ΤΑ ΝΕΑ της 15ης Δεκεμβρίου ανέφεραν την περίπτωση ενός 17χρονου Τούρκου ο οποίος **το έσκασε απ' τη Μερσίνα, χωσμένος σ' ένα κοντέινερ που έφτασε στην Κύπρο. Παρ' ολίγο να είχε πεθάνει από ασφυξία, έλλειψη νερού και τροφής. Η αστυνομία μας του έδωσε νερό και φαί και τον έδιωξε με πιθανότερο προορισμό τα μπουντρούμια της Χούντας Εβρεν.**

Δεν χρειάζεται να ζητήσουμε ευθύνες από το αστικό κράτος και το όργανο του, την αστυνομία. Αυτοί, τη δουλειά τους κάνουν καθοδηγούμενοι από τον σωβινισμό που τους χαρακτηρίζει και του οποίου πήραμε μια καθαρή εικόνα με τις διώξεις ενάντια στους εδω Τ/Κυπρίους τον τελευταίο καιρό.

Ζητούμε όμως εξηγήσεις από την ηγεσία του ΑΚΕΛ που θεωρεί τον εαυτό της συγκυβέρνηση. Που πάει ο αγώνας ενάντια στη Χούντα του Εβρεν; Που πάει η συμπαράσταση στον αγωνιζόμενο Τούρκικο λαό; Από την στάση πάνω σε τέτοια θέματα είναι που κρίνουν και οι Τούρκοι και οι Τ/Κυπρίοι εργατές την ειλικρίνεια της Κυπριακής Αριστερας όταν μιλά για συναδέλφωση και κοινά συμφέροντα -όχι από πομπώδεις ομιλίες και ανούσιες φρασεολογίες.

ΑΚΕΛ).

Κύρια όμως η μερίδα αυτή του τύπου είχε αφηνιάσει τελευταία εναντίον των Τουρκοκυπρίων που συνελήφθησαν για δήθεν κατασκοπείαν και τελικά απηλλάχθησαν από το δικαστήριο από οποιαδήποτε κατηγορία.

Με αφορμή τις συλλήψεις των 8 Τουρκοκυπρίων ο τύπος αυτός βρήκε την ευκαιρία να εκφράσει όλο του το εθνικιστικό μίσος ενάντια στο σύνολο των Τ/Κυπρίων οι οποίοι δια-

Συνέχεια στην 6η

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΤΑ ΠΑΣΥΔΥ
- ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΑΜΙΑΝΤΟ
- ΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
- ΙΣΠΑΝΙΑ
- ΑΝΤΙΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΠΑΣΟΚ
- ΚΟΙΝΗ ΠΑΡΑΤΑΞΗ Ε/Κ-Τ/Κ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΝΙΚΗ Να πάψει η παραγνώριση της κομματικής βάσης Ενωμένο το κόμμα να βαδίσει μπροστά

Η απόφαση του Σ.Κ. ΕΔΕΚ του περασμένου Μάρτη για ανεξάρτητη κάθοδο στις προεδρικές εκλογές του Φεβράρη με υποψήφιο τον πρόεδρο του κόμματος Βάσο Λυσσαρίδη αποτέλεσε μια σημαντική ιστορική καμπή για το Κυπριακό εργατικό κίνημα. Για πρώτη φορά στην ιστορία της Κύπρου δινόταν η ευκαιρία στην εργατική τάξη να παλέψει για την άνοδο στην προεδρία ενός δικού της αριστερού υποψηφίου. Μετά την υποστήριξη της ηγεσίας του ΑΚΕΛ προς τον αστο και κάποτε «ανάξιο» Πρόεδρο Κυπριανού η ΕΔΕΚ αποτελούσε φυσιολογικά την μόνη αριστερή επιλογή για τις Προεδρικές εκλογές. Έμεινε ένας ολόκληρος χρόνος για να μπορέσει η ΕΔΕΚ να ξεπεράσει το εμπόδιο του 8% (αποτελεσμα της δεξιάς στροφής του κόμματος του 1981) και να βαδίσει αποφασιστικά προς την κατάκτηση της προεδρίας.

Οι αντικειμενικές συνθήκες παρουσιάζονταν ευνοϊκές όσο ποτε προηγουμένως για το κόμμα. Είχε αντιμετωπίσει δυο δεξιούς υποψηφίους τον δοκιμασμένο νο για πέντε χρόνια ανάξιο Κυπριανού και τον σπλωμένο στη συνείδηση του λαού ηγέτη του μεταπραζικοπήματος Κληρίδη και το κόμμα του που στεγάζει τους πραξικοπηματίες.

Μ' ένα ανοικτό κάλεσμα προς το ΑΚΕΛ να εγκαταλείψει την ολέθρια πολιτική της συνεργασία με τη δεξιά για την υλοποίηση από κοινού ενός σοσιαλιστικού προγράμματος για να βγει η Κυπριακή κοινωνία από το οικονομικό - κοινωνικό και εθνικό αδιέξοδο η ΕΔΕΚ θα κέρδιζε τις καρδιές της εργατικής τάξης και θα αξιοποιούσε στο έπακρο τον σοσιαλιστικό σίφουνα που σαρώνει την Ευρώπη (Γαλλία, Ελλάδα, Ισπανία).

10 μήνες μετά την ανακοίνωση της υποψηφιότητας Λυσσαρίδη και δυο μόνο μήνες πριν τις εκλογές η ηγεσία του κόμματος μένει προσκολλημένη σε μια ξεπερασμένη πολιτική στροφή προς τις δεξιές μάζες που είναι πια φανερό και εμπειρικά πως δεν αποδίδει τίποτε για το κόμμα.

Η ΕΔΕΚ μαζικοποιήθηκε κι απόκτησε μια ζηλευτή θέση στη συνείδηση της Κυπριακής εργατικής τάξης, σπάζοντας την ηγεμονία της ηγεσίας του ΑΚΕΛ γιατί στάθηκε πρωτοπόρο κόμμα απέναντι στη δεξιά τους πραξικοπηματίες και τον Κληρίδη. Γιατί πρόσφερε μια αγωνιστική διέξοδο στις απογοητευμένες μάζες του ΑΚΕΛ. Γιατί μίλησε για καθαρή, λαϊκή πολιτοφυλακή, για ενιαίο μέτωπο Ελληνοκυπρίων -Τουρκοκυπρίων, για Λευτερία και Σοσιαλισμό. Η κομματική ηγεσία έστω και αργά έβγαλε τα σωστά συμπεράσματα από την πολιτική της ταξικής συνεργασίας του 1976 και 1973 και κατεβαίνει στις εκλογές με ανεξάρτητη πολιτική και δικό της υποψήφιο.

ΑΠΟΤΥΧΕ ΟΜΩΣ ΝΑ ΠΙΑΣΕΙ ΤΟ ΣΦΥΓΜΟ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ.

Η καιροσκοπική, ψηφοθηρική στροφή προς τις δεξιές μάζες (κεθ-

κη συμφιλίωση) κι η εγκατάλειψη αρχών και αγωνιστικών συνθημάτων, ενώ δεν έχουν προσκαλέσει κανένα σοβαρό ρήγμα στη δεξιά, έχουν σπρώξει τους Ακελιστές ψηφοφόρους στο άρμα της Κοινπραξίας λύνοντας για μια ακόμα φορά τα προβλήματα και τους πονοκεφάλους της Ακελικής ηγεσίας.

Στον οργανωτικό τομέα η πολιτική της ηγεσίας του κόμματος ήταν ακόμα πιο ολέθρια. Το κόμμα βρισκόταν ήδη (από το 1980) σε μια προβληματική οργανωτική κατάσταση μετά τις αποβολές αρκετών από τα πιο δραστήρια αγωνιστικά στελέχη του. Τα στελέχη αυτά κατόπινα την απογοήτευση και την πικρία τους για τη διαγραφή τους από ένα κόμμα που υπηρέτησαν πιστά από τότε που ιδρύθηκε και καλούσαν πριν τις περσινές εκλογές το Βάσο Λυσσαρίδη να τους δεχτεί σαν συναγωνιστές στην εκλογική μάχη του 1981. Αντι για απάντηση η ηγεσία του κόμματος διέγραψε πραξικοπηματικά τον Πατρίκιο Παύλου από τις λίστες των υποψηφίων βουλευτών παρα το γεγονός ότι είχε εκλεγεί κανονικά, κατάστατικά και δημοκρατικά από την κομματική βάση. Το πρώτο μέτρο που πήρε η Κ. Επιτροπή του κόμματος μετά τις

Συνέχεια στη σελ. 6

ΝΟΣ. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΣΕ ΠΑΓΚΥΠΡΙΑ 24-ΩΡΗ



Καθημερινά ξεσκεπάζεται η αντιεργατική πολιτική της Κυβέρνησης. Καθημερινά η Κυβέρνηση δέχεται κτυπήματα για την αρνητική της στάση απέναντι στα δικαιώματα και στα αιτήματα του εργαζόμενου λαού.

Έτσι την περασμένη Δεφτέρα 13.12.82 μπήκε σε κίνδυνο η υγεία και η ζωή πολλών ανθρώπων με απόλυτο και μοναδικό υπέφθυνο την κυβέρνηση με την αντιεργατική πολιτική της που την χαρακτηρίζει. Το νοσηλευτικό προσωπικό κατέβηκε σε καθολική απεργία, για διεκδίκηση αιτημάτων του, που αφορούν βαθμολογική και μισθολογική αναδιάρθρωση θέσεων.

Σε ανακοίνωση της που κυκλοφόρησε πολύ πλατεία η Ένωση Νοσηλευτικού προσωπικού έκφραζε τη μεγάλη της λύπη για τη ταλαιπωρία που θα προκαλούσε στους

ασθενείς και στους συγγενείς τους, η απεργία τους. Ενημέρωσε για τους λόγους κατέβαινε σε απεργία. «Τώρα και δυόμισυ χρόνια προσπαθούσαμε να βρούμε λύσεις

Συνέχεια στην 8η

ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥ Β. ΛΥΣΣΑΡΙΔΗ

απο μαρξιστική σκοπία

μέρος Β

στις μεσαίες σελίδες

Οι επιθέσεις εναντίον των Δημ. Υπαλλήλων

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΔΙΑΣΠΑΣΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Οι επιθέσεις εναντίον των Δημοσίων Υπαλλήλων ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΔΙΑΣΠΑΣΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Οι πρόσφατες βάρβαρες επιθέσεις ενάντια στους Δημοσίους Υπαλλήλους και την ηγεσία της ΠΑ.ΣΥ.-ΔΥ. με τις οποίες βρέθηκαν στο ίδιο χαράκι οι μεγάλοβιομήχανοι (ΟΕΒ), η «Σημερινή» και ο «Φιλελεύθερος» με την «Χαραυγή» και την ΠΕΟ αποτελούν μια νέα επιχείρηση διάσπασης των εργαζομένων με απώτερο στόχο η μεν ΟΕΒ να χτυπήσει τα εργατικά μεροκάματα η δε ηγεσία της ΠΕΟ — «Χαραυγή» για τους πραγματικούς αίτιους της οικονομικής ύφεσης στην Κύπρο.

Οι Δημόσιοι Υπάλληλοι έχουν επιλεγεί σαν το εξιλαστήριο θύμα, ο αποδιονομιασμένος τράγος για όλα τα δεινά της οικονομίας. Θεωρήθηκαν σαν μια εύκολη λεία για ψηφοθηρικές δημαγωγίες και αποπροσανατολισμό των εργατικών μαζών. Αυτό γιατί και ψηλότερους μισθους παίρνουν από τους βιομηχανικούς εργάτες και καλύτερα ωφελήματα έχουν (ώρες εργασίας, άδειες, άδει-

ες τοκετου, συντάξεις κοκ) και σε πολλές περιπτώσεις εργάζονται σε «μη παραγωγικούς» τομείς (Κοινωνικές Υπηρεσίες, Κτηματολόγιο κλπ κλπ).

Στη Δημόσια Υπηρεσία της Κύπρου μπορούμε πραγματικά να βρούμε πολλά κακά, που πηγάζουν κύρια από τις γραφειοκρατικές αυστηρά ιεραρχικές δομές που καταπιάνουν κάθε πρωτοβουλία και φι-

μώνουν κάθε γνώμη των κατωτέρων στρωμάτων των Δημοσίων Υπαλλήλων. Υπάρχουν ακόμα μεγάλες διαφορές μεταξύ ψηλά και χαμηλά αμειβομένων υπαλλήλων που κάνουν την κατάσταση χειρότερη και μειώνουν το ηθικό και την παραγωγικότητα των υπαλλήλων. Αυτά όμως τα στοιχεία δεν είναι μόνο την Δημόσια Υπηρεσία που χαρακτηρίζουν ούτε είναι υπεύθυνη γι' αυτή η ΠΑ.ΣΥ.ΔΥ. Η γραφειοκρατία και η έλλειψη του ελέγχου από κάτω προς τα πάνω παρατηρείται και σ' ένα σωρό άλλες υπηρεσίες (Συμμετοχική, Κυπριακές Αερογραμμές κα) στις Τράπεζες και στις μεγάλες ιδιωτικές επιχειρήσεις. Η ιεραρχία και η έλλειψη δημοκρατικού ελέγχου ευθύνονται για τη διαφθορά, την αποτέλμαση και την κακή διαχείριση που παρατηρείται όχι μόνο στη Δημόσια Υπηρεσία της Κύπρου αλλά και κάθε χώρας (ακόμα και του γραφειοκρατικού σοσιαλισμού).

Είναι γι' αυτό που στις μέρες μας και στο επίπεδο τεχνολογικής ανάπτυξης που έχει φτάσει η σύγχρονη οικονομία, μόνο ο εργατικός έλεγχος, η αυτοδιαχείριση, η δημοκρατική λειτουργία μιας σχεδιοποιημένης οικονομίας, μπορεί να δώσει λύση στα αδιέξοδα προβλήματα του καπιταλισμού και του γραφειοκρατικού μοντέλλου του σοσιαλισμού. (Ανατολικές χώρες).

Αυτές είναι πραγματικότητες που αναγνωρίζονται - έστω διαστρεβλωμένες και ανεξήγητες - από τη μάζα των εργατών. Κι αυτό το γνωρίζουν καλά οι εργοδότες κι από εδώ ξεκινούν για να πλήξουν τους Δημ. Υπαλλήλους.

«Η Δημόσια Υπηρεσία εκ φύσεως δυσκίνητη και γραφειοκρατική άρχισε να παρουσιάζει έντονα τα χαρακτηριστικά της αποδιοργάνωσης και λειτουργικής επιβράδυνσης.» (Ομιλία Κολοκασίδη, Προέδρου ΟΕΒ στη Γεν. Συν. της Ομοσπονδίας).

Μήπως όμως ο κος Κολοκασίδης και οι εργοδότες (Βιομήχανοι νοιάζονται πραγματικά για την εξυγίανση της Δημ. Υπηρεσίας; Είναι φανερό ότι άλλοι στοχεύουν. Βασίζονται πάνω στο γεγονός ότι είναι η μάζα των εργαζομένων που πληρώνει τους φόρους για τους μισθους των Δημ. Υπαλλήλων χτυπώντας στο ψαχνό.

«Η... κρατική μηχανή... μετατρέπεται σε μια υπεράριθμη για τα δεδομένα της Κύπρου και γενναιοδωρα αμει-

βόμενη δημοσιούπαλληλική στρατιά.

Μ' αυτή τους την τοποθέτηση οι καπιταλιστές της Κύπρου δεν θέλουν τίποτε άλλο από το να στρέψουν εργαζόμενους ενάντια σε εργαζόμενους χτυπώντας έμμεσα και τις κοινωνικές υπηρεσίες (νοσοκομεία, σχολεία, γηροκομεία κοκ) που επανδρώνει η «στρατιά» των δημοσίων υπαλλήλων.

Ο πραγματικός στόχος τους προδίδεται τελικά στην ίδια την ομιλία του κ. Κολοκασίδη:

«Παρασυρόμενοι από τους ψηλούς ρυθμούς βελτίωσης του βιοτικού τους επιπέδου τα τελευταία χρόνια, οι εργαζόμενοι νομίζουν ότι μπορούν να συνεχίσουν επί άπειρο να αγνοούν πλήρως τους οικονομικούς νόμους. Να ζητούν ταχύρυθμη αύξηση της μισθοδοσίας και βελτίωση των άλλων ωφελημάτων που απολαμβάνουν όπως και την εισαγωγή δαπανηρών κοινωνικών μέτρων... κλπ κλπ. Τα αποτελέσματα βέβαια της νοστοροπίας αυτής τα τελευταία χρόνια είναι καλά γνωστά: Πληθωρισμός κόστους, μείωση της παραγωγικότητας, κάμψη της ανταγωνιστικότητας των προϊόντων μας και μειωτική επίπτωση πάνω στις παραγωγικές επενδύσεις.»

Παγοποίηση μισθών λοιπόν και περικοπή ακόμα και των μηδανικών κοινωνικών μέτρων που υπάρχουν στην Κύπρο για να σώσουμε τα κέρδη των αφεντικών μας - αν θέλουμε να συνεχίσουν τις επενδύσεις τους.

Από μια επίθεση ενάντια στους Δημ. Υπαλλήλους (την εύκολη λεία) καταλήγουμε στο ψήτο που δεν είναι άλλο από τους μισθους και τα ωφελήματα των Δημ. Υπαλλήλων.

Μέχρι εδώ η ιστορία είναι γνωστή και δύσκολα μπορεί να ξεγελάσει τους εργαζόμενους. Η λυπηρή όμως πραγματικά κατάσταση που ξετυλίγεται μπροστά μας είναι η συμπαρατάξη της «Χαραυγής» και της ηγεσίας της ΠΕΟ μ' αυτή τη νοστοροπία. Από όλα τα κακώς έχοντα στη κοινωνία και την οικονομία του τόπου, από όλες τις αδικίες και τα κοινωνικο-οικονομικά χάσματα, διαλέγουν για να χτυπήσουν - αυτοί που υποτιθέεται παλεύουν για τα δίκαια των εργαζομένων - τους υψηλόμισθους Δημ. Υπαλλήλους! Ξεχνώντας ότι ήταν η ίδια η ηγεσία του

Συνέχεια στην 7η

Σχετικά με την Σύνδεση των Μισθών με την Παραγωγικότητα

Ζωηρές ανησυχίες άρχισαν να κυριαρχούν ανάμεσα στους εργαζόμενους μετά από τις ανακοινώσεις της ΠΕΟ, και τις δηλώσεις συντεχνιακών στελεχών ότι οι φετινές εργατικές διεκδικήσεις προς ανανέωση των συλλογικών συμβάσεων θα είναι στο ύψος της εθνικής παραγωγής που είναι γύρω στο 2,8%. Αυτό σημαίνει ότι η ΠΕΟ θα καθήλωσει τις εργατικές διεκδικήσεις σε επίπεδα που μόλις ξεπερνούν το μηδέν.

Για την ουσιαστική αυτή καθήλωση των εργατικών διεκδικήσεων η ΠΕΟ επικαλείται «αποσταθεροποιητικούς παράγοντες» που συνεχίζουν να υφίστανται ακόμη εισβολή ενω μια παράλληλη γενική τοποθέτηση της είναι ότι η οικονομία του τόπου δεν αντιμετωπίζει κρίση.

Σκοπός της πολιτικής αυτής της ΠΕΟ είναι να κατευθάσει τους φόβους των κεφαλαιοκρατών, μετά από την σύμπραξη του ΑΚΕΛ με το ΔΗΚΟ, φόβοι ως προς την αλλαγή του κοινωνικού - οικονομικού συστήματος εις βάρος της.

Αυτό φαίνεται ολοκάθαρα και από τον πόλεμο που έχει ξεσπάσει μεταξύ ΟΕΒ — ΠΑ.ΣΥ.-ΔΥ μετά από το συνέδριο της Ο.Ε.Β. όπου ο πρόεδρος της κ. Κολοκασίδης αναφέρθηκε στα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο εμποροβιομηχανικός κόσμος και κύρια αιτία για την κατάσταση αυτή (όσον αφορά την οικονομία!) φταίνε οι συντεχνίες με τις διευθετήσεις για τα ψηλά μεροκάματα και οι ψηλοί μισθοί που παίρνουν οι δημόσιοι υπάλληλοι.

Η κοινοπραξία με την σειρά της και από το στόμα ηγετικών στελεχών της ΠΕΟ διακηρύσσει ότι το υφιστάμενο οικονομικό σύστημα μπορεί να περνα δυσκολίες τώρα αλλά δεν πρόκειται να αλλάξει καθόλου από την σημερινή του μορφή, με υπογραφή του μίνιμουμ προγράμματος ΔΗΚΟ — ΑΚΕΛ.

Παράλληλα η ΠΕΟ ζητά να ενθαρυνθεί και να ενισχυθεί το ιδιωτικό κεφάλαιο το οποίο είναι ο κυριώτερος μοχλός της οικονομίας μας σήμερα, και καλεί το κράτος για μια πιο δίκαιη κατανομή του Εθνικού Εισοδήματος, και για να επεμβαίνει και ενισχύει τους τομείς όπου το ιδιωτικό κεφάλαιο δεν μπορεί να προχωρήσει από μόνο του.

Στην γενικότερη προσπάθεια ενίσχυσης του ιδιωτικού κεφαλαίου εντάσσεται και η απόφαση της ηγεσίας της ΠΕΟ ότι οι φετινές εργατικές διεκδικήσεις θα είναι με βάση το ύψος της παραγωγικότητας που κυμαίνεται γύρω στο 2,8%. Όπως φαίνεται συνοπτικά το κυριώτερο πρόβλημα για την ΠΕΟ είναι να βοηθήσει το ιδιωτικό κεφάλαιο να διαφυλάξει τα κέρδη του, στρέφοντας την πορεία της εργατικής τάξης πίσω σε αναχρονιστικούς καιρούς, παζαρεύοντας και πουλώντας κεκτημένα δικαιώματα που αυτά τα κέρδη με την δύναμη της μετα από πολύχρονους αγώνες, καταντώντας ένας απολογητής του καπιταλισμού.

Αλέξης Ιωάννου

Β.Ι.

ΑΜΙΑΝΤΟΣ: ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΕΡΓΑΤΩΝ

Η διεύθυνση της εταιρείας Αμιάντου ειδοποίησε τις συντεχνίες τον περασμένο μήνα ότι προτίθεται να κλείσει το μεταλλείο για δυο μήνες τον Γενάρη και τον Φεβράρη, προκαλώντας ανησυχία στους 450 εργατοϋπαλλήλους που απασχολεί.

Ο λόγος που η εταιρεία θέλει να κλείσει το μεταλλείο είναι η έλλειψη νέων αγορών για την διάθεση του αμιάντου (λόγος που αναφέρουν πάντα όλες οι διευθύνσεις μεταλλείων για να δικαιολογούν το κλείσιμο τους π.χ. ΕΜΕ στο Μίτσερο, Σκουριώτισσα).

Η δυναμικότητα του μεταλλείου είναι σήμερα 40 χιλιάδες τόννοι το χρόνο ενώ οι παραγγελίες που έχει στα χέρια της η εταιρεία είναι μόνο 20 χιλ. τόννοι. Επιπλέον η εταιρεία διαθέτει και αποθέματα αμιάντου τα οποία μένουν αδιάθετα εξαιτίας των διεθνών εξελίξεων και γεγονότων. Η κατάσταση τούτη οδηγεί την εταιρεία στη σκέψη να απολύσει 60 περίπου αμιαντωρύντες και να περιορίσει την ανόρυξη του μεταλλείου.

Μετά από αντίδραση των εργατών και των συντεχνιών οι απολύσεις δεν πραγματοποιήθηκαν γιατί ήδη το 1980 η Εταιρεία είχε απειλήσει με 100 απολύσεις και οι εργάτες δεν είναι διαθετικοί να δεκτούν τις απολύσεις. Με τις απολύσεις του 1980, κόπηκαν και οι υπερωρίες που ως τότε δούλευαν οι εργάτες με βάση την σχετική συμφωνία μεταξύ συντεχνιών και εταιρείας.

Μετά την αντίδραση των εργαζομένων για τις νέες απολύσεις η εταιρεία πρότεινε να μειωθούν οι ώρες εργασίας από 40 σε 32 την εβδομάδα, που αυτό σημαίνει ότι θα περιοριζόνταν τα ημερομίσθια από 5 σε 4 με λογική συνέπεια χαμψίωμα των εισοδημάτων. Η κατάργηση των υπερωριών του 80 είχε σαν αποτέλεσμα την μείωση του εισοδήματος των εργατών γύρω στο 22%.

Μετά την απόρριψη της πρότασης της Εταιρείας για μείωση των ωρών εργασίας, η εταιρεία εισηγήθηκε να κλείσει το μεταλλείο για δυο μήνες, Γενάρη - Φεβράρη, για να εξοικονομήσει γύρω στις £300,000. Οι συντεχνίες απόρριψαν την πρόταση της εταιρείας και εισηγήθηκαν να κλείσει το μεταλλείο μόνο για τον Γενάρη που είναι ο μήνας που παίρνουν τις χρονιάτικες άδειες τους οι εργάτες του μεταλλείου.

Η διεύθυνση της εταιρείας απόρριψε την πρόταση των συντεχνιών και επιμένει να κλείσει το μεταλλείο για 2 μήνες και με νέες απολύσεις παρα την απόφαση που βγήκε από την συνάντηση, ΥΠ. ΕΡΓΑΣΙΑΣ - Συντεχνιών - Εταιρείας, για το κλείσιμο μόνο για ένα μήνα.

Η επιμονή της εταιρείας για κλείσιμο του μεταλλείου δεν στηρίζεται στον ισχυρισμό της εταιρείας ότι έχει οικονομικές δυσκολίες. Όπως δείχνουν τα στοιχεία του Εφόρου Εταιρειών στην έκθεση του τα κέρδη της Εταιρείας Αμιάντου κατά την δεκαετία 1970-80 ανήλθαν σε £7,677,000. Στο διάστημα αυτό τα κέρδη της εταιρείας διπλασιάστηκαν και τριπλασιάστηκαν και η εταιρεία έχει όλες τις δυνατότητες να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες όσον αφορά την διάθεση του αμιάντου, αρκεί να δεχθεί περιορισμό των κερδών της παρα να επιδιώκει απολύσεις των εργατών και χαμψίωμα του εισοδήματος τους.

Από το 1970-80 η εταιρεία είχε τα ακόλουθα κέρδη: 1970: £330,000 1971: £453,000 1972: £483,000 1973: £424,000 1974: £545,000 1975: £764,000 1976: £1,131,000 1977: £1,330,000 1978: £736,000 1979: £805,000 1980: £673,000.

Η εξαγωγή αμιάντου έμεινε σταθερή στα 4 τελευταία χρόνια ενώ η αξία του μεταλλεύματος στο διάστημα αυτό διπλασιάστηκε.

Το 1978 εξήχθησαν 29,539 τόννοι μετ. αξίας £3,750,259, το 1979 τόννοι 38,990 αξίας £5,003,797, το 1980 29,965 τόννοι αξίας £4,616,300 και το 1981 29,080 τόννοι αξίας £6,055,936.

Για 76 χρόνια οι ξένοι καρπούνται το πλούτο της Κύπρου για τις δικές τους μητροπόλεις εκμεταλλευόμενοι τον κόπο και το αίμα των εργατών.

Γι' αυτό οι μεταλλωρύντες πρέπει να ζητήσουν:

1. Μείωση των ωρών εργασίας χωρίς χαμψίωμα των μεροκαμάτων, και να μη γίνει καμμία απόλυση.
2. Κάλυψη των σημερινών προβλημάτων από τα κέρδη τα οποία συσώρευε η εταιρεία από τις πλάτες των εργατών κατά τα προηγούμενα.
3. Αν η εταιρεία ισχυρίζεται πως δεν έχει την οικονομική δύναμη να δεχτεί αυτά τα μέτρα, τότε ν' αδειάσει τη γωνία και το κράτος να την αναλάβει, εγγυούμενο το εισόδημα και το δικαίωμα της δουλειας στους μεταλλωρύντες.
4. Το σημαντικότερο, αν η εταιρεία δεν μπορεί να ξεπεράσει την «κρίση» της τότε να απαιτηθεί φύγει η ξένη διεύθυνση της εταιρείας να την αναλάβει το κράτος κάτω από εργατικό έλεγχο, και η εταιρεία να πληρώσει αποζημιώσεις για την καταστροφή και την ασθένεια (πνευμονίαση) που προκάλεσε στους εργάτες της.

Αλέξης Ιωάννου

Απεργοσπιάστης Αστυνόμος

Στις 17.11.82, 17 υπάλληλοι των εταιρειών «Τζων - Πάπας Φέρνιτσιαν» και «Τζων Πάπας Φίνιςινγκ» (στεγάζονται στον χώρο της παλιάς Διεθνούς Έκθεσης) κατέβηκαν σε απεργία διαρκείας, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την επίμονη άρνηση της εργοδοσίας να αναγνωρίσει τις συντεχνίες και να εφαρμόσει τη συλλογική σύμβαση που ισχύει γενικά για τη ξυλουργική βιομηχανία.

Σύμφωνα με δημοσίευμα πρωϊνων εφημερίδων της 19ης .11.82 στις εταιρείες αυτές που οι υπάλληλοι απεργούσαν, προσλήφθηκε σαν απεργοσπιάστης ένα μέλος της Δημ. Υπηρεσίας. Κάθε πολίτης (ειδικά αυτοί που είναι μέλοι της Δ. Υπηρεσίας) ξέρεi ότι δεν επιτρέπεται να εργάζεται σε δέφετη δουλειά. Πολύ περισσότερο, αυτοί που καθιερώθηκαν σαν εκπροσώποι της αστικής νομοθεσίας, δηλ. τα σώματα ασφαλείας, είναι οι πρώτοι που θα πρέπει να τηρούν τους νόμους και όχι να τους αγνοούν. Το μέλος της Δημ. Υπηρεσίας, που δού-

λευσε στίς πιο πάνω εταιρείες σαν απεργοσπιάστης είναι ο εν ενεργεία υπαστυνόμος Γεώργιος Παπαχαράλαμπος.

Είναι βέβαια αδύνατο να πιστέψουν ότι ο εν ενεργεία υπαστυνόμος παράκουσε τον νόμο εν αγνοία του. Και δεν γίνεται να μη είχε καταλάβει το δικαίωμα της απεργίας των υπαλλήλων. Ο ρόλος του σαν απεργοσπιάστης ήταν απόλυτα συνειδητός και δηλώνει την νοστοροπία με την οποία η αστική τάξη εμποτιζέει τα σώματα ασφαλείας και τον λόγο ακριβώς για τον οποίο τα δημιούργησε και τα διατηρεί:

Για να βάλουν φραγμό στην άνοδο του εργατικού κινήματος.

Για να δουλεύουν σαν απεργοσπιάστες σε περιόδους απεργίας, για να τρομοκρατούν τους εργάτες με την παρουσία τους, για να προαπίζονται με οποιοδήποτε τρόπο τα συμφέροντα των εργοδοτών των αστών και κεφαλαιοκρατών, ακόμα και με το αιματοκύλισμα της εργατικής τάξης όταν χρειασθεί.

ΙΣΠΑΝΙΑ, ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1982: ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΖΗΤΟΥΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Μια νέα εποχή από εξεγέρσεις και ταξικούς αγώνες αρχίζει να δείχνει τα δόντια σ' όλες τις αναπτυγμένες χώρες: Ευρωπαϊκές, Ήπα, Ιαπωνία κ.α. Είναι η ίδια περίπου εποχή αστάθειας, που ταραζει τις υπανάπτυχτες χώρες μετά το Β' Παγκόσμιο πόλεμο, που νομοτελειακά, χτυπά τώρα τις βιομηχανικές, γιατί ο παγκόσμιος καπιταλισμός συμπλήρωσε το βιολογικό-του κύκλο. Παρα τις «φιλότιμες» προσπάθειες που κάνει η παγκόσμια αστική τάξη, για να σώσει το καπιταλισμό το επικοδόμημα και τον εαυτό της, η κρίση βαθαίνει συνέχεια και παρα τα μακρόχρονα σκιρτήματα ανάκαμψης το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης μειώνεται ασταμάτητα. Αφτη η κατάσταση κάνει την εργατική τάξη να ξυπνά απ' το λήθαργο που της επέβαλε η μεταπολεμική καπιταλιστική άνθιση.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΦΡΑΝΚΟ

Το 1939 η ισπανική αστική τάξη για να ξεπεράσει τη κρίση που τη μάστιζε, έδωσε παράταση ζωής στο καπιταλισμό επιβάλλοντας φασιστική δικτατορία μετά από ένα εμφύλιο πόλεμο. Ο καπιταλισμός στην Ισπανία επιβίωσε μόνο πάνω στο ανελέητο χτύπημα της εργατικής τάξης στα χρόνια που ακολούθησαν.

Όσο η ταξική πάλη συνεχίστηκε για να δυναμώσει ιδιαίτερα τη 10ετία του 70. Κοντα στις παράνομες απεργίες της Εργατικής τάξης και την ανάπτυξη των εθνικιστικών κινήσεων, βρέθηκαν και οι δισα-

ρεστημένοι μικροαστοί, που κάποτε αποτέλεσαν το λαϊκό έρεισμα του Φράνκο. Στα χρόνια που πέρασαν κάτω από το Φρανκισμό, η εργατική τάξη από το 1/4 του πληθυσμού που αριθμούσε, έγινε η μεγάλη πλειοψηφία, με δύναμη και επιρροή δεκαπλάσια από τη παλιά. Ο θάνατος του Φράνκο βρήκε την εργατική τάξη επαναστατημένη έτσι η αστική τάξη προχώρησε σε μια ομαλή μετάβαση από το στρατοκρατικό-φρανκικό-βοναπαρτισμό, σ' ένα «δημοκρατικό καθεστώς» που διατήρησε όλα τα στοιχεία της στρατιωτικής-αστυνομικής μορφής του παλιού. Έφτιαξε ένα σύνταγμα στα μέτρα της, ικανό να τις εξασφαλίσει την εξουσία. Παράλληλα η κρατική μηχανή πέρασε στα χέρια της, μ' όλο εκείνο το συρφετό που ασκούσε τη φασιστική καταπίεση πάνω στην εργατική τάξη, έχοντας μοναχά λίγα, επιφανειακά στοιχεία αστικής δημοκρατίας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Η οικονομική κατάσταση στην Ισπανία είναι απελπιστική. Η ανεργία μαστίζει τους εργάτες (2000.000 άνεργοι), οι κοινωνικές παροχές είναι ουσιαστικά ανύπαρκτες, οι αγρότες κυριολεκτικά πεινάνε. Είναι φανερό πως η νέα περίοδος της οργανικής κρίσης του παγκόσμιου καπιταλισμού, χτύπησε αλύπητα την Ισπανία. Μέσα στα πλαίσια τούτα, η Ισπανία δε φαίνεται ικανή να συναγωνιστεί τις άλλες βιομηχανικές χώρες. Το αποτέλεσμα είναι το μέγιστο της ανανάχτησης των μαζών, που κατανοούν πως δεν υπάρχουν πια άλλα περιθώρια για ανάπτυξη.

Παρα τις αλχημίες της αστικής τάξης στις εκλογές του 77 και τη πλειοψηφία που κέρδισε, η εργατική τάξη με τους δυο κύριους εκφραστές-της το Σ.Κ. και το Κ.Κ. πήραν 42%. Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις αριθμούσαν γύρω στα 4.000.000. Η συνέχιση όμως της κρίσης και η αδυναμία της εργατικής τάξης να πετύχει καλύτερες συνθήκες ζωής, οδήγησαν, για μια περίοδο τις μάζες στην απογοήτωση και την υποχώρηση. Αφτο όμως δε κράτησε πολύ. Η αδυναμία της ίδιας της αστικής τάξης και της κυβέρνησης της να δώσει λύση στο οργανικό πρόβλημα του καπιταλισμού, οδήγησε στη κατάρριψη-της απ' την εξουσία.

Οι εργατικές μάζες στράφηκαν στα αριστερά και έδωσαν τη πλειοψηφία στο Σ.Κ. του Γκονζάλες ελπίζοντας για το καλύτερο.

ΟΙ ΜΑΖΕΣ ΑΠΑΙΤΟΥΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Στις εκλογές της 28/10/82 οι εργατικές μάζες συνειδητοποιώντας το χαρακτήρα της καπιταλιστικής κρίσης, έδειξαν τις πραγματικές τους διαθέσεις, κάνοντας μια αριστερή στροφή, που έφερε τη σαρωτική νίκη στους σοσιαλιστές εξασφαλίζοντας-τους 201 έδρες με το 46% των ψήφων.

Η αριστερή στροφή των μαζών και η νίκη των σοσιαλιστών επισφράγισαν και τον ιδεολογικό θάνατο του Φραγκισμού, 7 χρόνια υστερα από το βιολογικό του. Ο σοσιαλιστικός θρίαμβος έφερε μαζί και τον καταποντισμό του κεντρικού αποπροσανατολιστικού κατασκευασμάτου που κυβερνούσε την Ισπανία για λογαριασμό της αμάρτυλης Ισπανικής αστικής τάξης. Από τις 167 έδρες που κάτεχε επίσης στις 13...

Το κομμουνιστικό κόμμα συντρίφτηκε, κατέχοντας τώρα μόνο 5 από τις 18 που είχε. Η Λαϊκή Συμμαχία, με ηγέτη τον ακροδεξιό (πρώην υπουργό του Φράνκο) Φράκα, πήρε 105 έδρες, ενώ τα υπόλοιπα κόμματα, Καταλωνίας, Βασκίας κ.α., συγκέντρωσαν μόνο 25 έδρες.

Χαρακτηριστικό γεγονός ήταν το ψηλό ποσοστό συμμετοχής στις εκλογές που έφτασε το 79,5%, που είναι και το ψηλότερο, σε εκλογές στη μεταφρανκική Ισπανία.

Ο ενθουσιασμός και οι διαθέσεις των εργατικών μαζών που εκφράστηκαν με την αριστερή στροφή που έκαναν, είχαν σαν αποτέλεσμα την ήττα του Κ.Κ. και τη παραίτηση του Καρίγιο.

Αφτο δείχνει ότι οι εργατικές μάζες ωριμάζοντας, απόρριψαν τον Εβρωκομμουνισμό, πίσυ με τον ιστορικό του συμβιβασμό ανάμεσα στις τάξεις της κοινωνίας δεν έδινε καμία προοπτική ξεπεράσματος της καπιταλιστικής κρίσης, πιο πολύ ακόμα αφου δεν έβαλε ποτε μπροστα

στις μάζες την προοπτική της κατάχτησης της εξουσίας από την εργατική τάξη. Αντίθετα, ο ενθουσιασμός και η διάθεση των μαζών, στη προσπάθεια τους να χτυπήσουν τη παγκόσμια οργανική καπιταλιστική κρίση, που έπληξε και τη χώρα τους, και η αριστερή στροφή που έκαναν, χάρισαν τη νίκη στους Σοσιαλιστές, νίκη που κύριο μύνημα είχε τη θέληση των εργατικών μαζών για μια ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ.

Η νίκη αφτη μαζί με τις νίκες των σοσιαλιστών στη Γαλλία και την Ελλάδα, δείχνουν πολύ καθαρά με ποιο τρόπο καταλαβαίνουν οι εργάτες το ξεπέρασμα της κρίσης του καπιταλισμού. Το καταλαβαίνουν μόνο μέσα από μια Σοσιαλιστική Προοπτική. Την ίδια στιγμή η πόλωση στην οποία μπήκε η Ισπανική κοινωνία (δυο μαζικά κόμματα, το Σ.Κ. του Γκονζάλες και η Λαϊκή συμμαχία του ακροδεξιού Φράκα) μας δείχνει καθαρά τον έντονο ταξικό χαρακτήρα που παίρνει η Ισπανική κοινωνία και η κρίση που τη μαστίζει. Αφτο σημαίνει πως οι Ισπανοί εργάτες περιμένουν από τους σοσιαλιστές μια τέτοια πολιτική που ν' ανοίγει πραγματικά το δρόμο για τη κατάχτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη πράμα που θα επιτρέψει το ξεπέρασμα της κρίσης μια και έξω.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ Σ.Κ.

Το κύριο πρόβλημα που απασχολεί σήμερα την Ισπανική κοινωνία είναι η παγκόσμια οργανική καπιταλιστική κρίση που χτύπησε όπως είναι φυσικό και την ίδια την Ισπανία. Έτσι τα κύρια σημεία του κυβερνητικού προγράμματος του Σ.Κ. στρέφονται γύρω από την οικονομική κρίση, ελπίζοντας έτσι στο ξεπέρασμά της.

Έτσι με το 16% του ενεργού πληθυσμού (2.000.000) άνεργους η πρώτη μάχη που θα δώσουν οι σοσιαλιστές θάνατο για τη συγκράτηση και μείωση της ανεργίας. Υπόσχονται αρχικά τη δημιουργία 800.000 νέων θέσεων δουλειάς. Παράλληλα θα επιδιωχθεί μείωση της ανεργίας με τη καταπλήρωση της πολυθωνίας, με το άπλωμα του δημοσίου τομέα στην οικονομική ζωή, και τέλος με τη διευκόλυνση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Το πρόγραμμα αναφέρει και τη δημιουργία κάποιου ειδικού ταμείου που θα ενισχύσει την επενδυτική δραστηριότητα του δημοσίου και ιδιωτικού τομέα.

Τα κεφάλαια του ταμείου αφτου, θάνατο προϊόν της άφξης της φορολογίας. Τέλος οι εργαζόμενοι, μέσα στα πλαίσια της πολιτικής για τη μείωση της ανεργίας, θα δεχτούν αφστηρη εφαρμογή εισοδηματικής πολιτικής και περιορισμό στην άφξηση κοινωνικών δαπανών. Πιο κάτω το πρόγραμμα μιλά για πολιτική τιμών και εισοδημάτων. Με βάση αφτη το Σ.Κ. υπόσχεται καταπολέμηση του πληθωρισμού.

Απορρίπτει την ελεύθερη διαμόρφωση τιμών και βάζει σα στόχο την επιβολή του αφστηρου ελέγχου, στις τιμές των αγαθών και υπηρεσιών που προέρχονται από τα μονοπώλια, από τις επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας, στις τιμές των βασικών αγαθών των πρώτων υλών, στρατηγικής σημασίας κ.τ.λ. Πιο ελαστικά θάνατο τα κριτήρια για τον αγροτικό τομέα που οι τιμές θα διαμορφώνονται ανάλογα με τις ανάγκες της παραγωγής. Θα ενισχυθεί τέλος το σύστημα εγγύησης των τιμών των αγροτικών προϊόντων, που ήδη εφαρμόζεται. Το Σ.Κ. μέσα στα πλαίσια της εισοδηματικής του πολιτικής εξάγγελε την ανάπτυξη της συνεργασίας, εργαζομένων-επιχειρηματιών-κυβέρνησης, θεωρώντας την παρουσία της κυβέρνησης σαν εγγύηση για την εκπλήρωση στο ακέραιο των υποχρεώσεων των συμβαλλομένων μερών. Η αφστηριότητα με την οποία θα αντιμετωπιστούν οι εργαζόμενοι θα συνδιαστεί με την ανακούφιση με την στερημένων στρωμάτων, με την εφαρμογή μίνιμουμ μισθών, τιμηρικής εξάμηνης προσαρμογής και άφξης των χαμηλών συντάξεων έτσι ώστε να φτάσουν τα όρια του μίνιμουμ μισθού.

Στη συνέχεια, οι συνδικαλιστές στο πρόγραμμα-τους αναφέρονται σε φορολογική μεταρρύθμιση. Το κύριο σκεπτικό γι' αφτη είναι ότι οι επενδυτικές δραστηριότητες και πρωτοβουλίες του δημοσίου και η

ΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ Ακόμη ένα καταπιεστικό μέτρο

Πολλά γράφτηκαν όσον αφορά την στράτευση των γυναικών. Οι διάφορες οργανώσεις, ιδιαίτερα οι γυναίκες έβγαλαν ανακοινώσεις στις οποίες εκθέτουν τις απόψεις και τις τροποποιήσεις που έχουν να προτείνουν στην επιτροπή των εσωτερικών της βουλής σχετικά με το νομοσχέδιο αυτο.

Η Σοσιαλιστική Γυναικεία Κίνηση έρχεται να επικροτήσει αυτο το νομοσχέδιο, υποστηρίζοντας τα μέσα από την ανακοίνωση της με τον ακόλουθο τρόπο: « Ηδη η στράτευση των γυναικών θα έπρεπε να είχε προταθεί εδώ και καιρο, ακριβώς μετά την εισβολή, μιας και η μιση Κύπρος είναι υπό κατοχή και αντιμετωπίζει από την μια στιγμή στην άλλη την απειλή της ολικής καταστροφής. Είναι αδιανόητο, οι γυναίκες που αποτελούν περισσότερο από το μισό του Κυπριακού πληθυσμού να μένουν ανδρανοποιημένες σε κρίσιμες ώρες όπως σε στιγμές πολέμου».

Πιστεύουν πως η στράτευση θα βοηθήσει τις γυναίκες να συνειδητοποιήσουν τις προτεραιότητες στην ζωή και πως μόνο με την συλλογική προσφορά μπορεί να πραγματοποιηθεί ο στόχος της εθελοντικής κατάταξης διότι χάνει όπως τονίζουν, τον καθολικό της χαρακτήρα και παύει να είναι υποχρέωση και καθήκον του συνόλου.

Η ΠΕΟ και η ΠΟΓΟ, με τις δικές τους ανακοινώσεις εκφράζουν ακριβώς αντίθετες απόψεις από αυτές της Σ.Γ.Κ. Πιστεύουν πως η στράτευση των γυναικών θα είναι ένα ακόμα επιπρόσθετο πρόβλημα στα τόσα που αντιμετωπίζει η Κυπρία Γυναίκα. Διαφωνούν με την θέση πως η στράτευση των γυναικών θα βοηθήσει στην εξάλειψη της ανισότητας μεταξύ των δυο φύλων, διότι πιστεύουν πως με την εφαρμογή του νομοσχεδίου, όχι μόνο θα αυξηθούν τα προβλήματα της ίδιας της γυναίκας αλλά θα επηρεάσει και την οικονομία του τόπου (π.χ. βιομηχανίες ένδυσης - υπόδησης). Πιστεύουν πως τον χρόνο της στρατιωτικής θητείας η γυναίκα τον αντικαθιστά με τον χρόνο που χρειάζεται για την εγκυμοσύνη, τον τοκετό, θηλασμο και μέγιστο των παιδιών.

Σύμφωνα με το νομοσχέδιο, η στράτευση θα γίνεται στην ηλικία 18-32 χρονών. Οι δυο πιο πάνω οργανώσεις θεωρούν τούτη την χρονική διάρκεια πολύ σημαντική για το γυναικείο φύλο διότι είναι η περίοδος κατά την οποία θα εργαστούν, θα παντρευτούν, θα δημιουργήσουν οικογένεια. Το ερώτημα που θέτουν είναι πως με την στράτευση πριν καλά-καλά αρχίσουν να εργάζονται,

θα καταταγούν στον στρατό και εν συνεχεία οι πιο πολλές θα παντρευτούν και θα δημιουργήσουν οικογένειες, οπότε χάνουν κάθε ευκαιρία για επαγγελματική ανέλιξη. Επισημαίνουν πως πλάι στο επιχειρήμα των εργοδοτών, ότι οι γυναίκες απουσιάζουν για μεγάλο χρονικό διάστημα από την δουλειά εξ' αιτίας της μητρότητας, θα προστεθεί και η στράτευση. Είναι εναντίον της υποχρεωτικής στράτευσης και προτείνουν την επέκταση των μαθημάτων πολιτικής άμυνας ώστε να λαμβάνουν μέρος περισσότερές γυναίκες.

Μπορεί, πράγματι, η στράτευση των γυναικών να αποτελέσει ένα θετικό βήμα προς την κατεύθυνση της εξάλειψης της ανισότητας μεταξύ των δυο φύλων;

Η απάντηση είναι πως όχι. Ο μηχανισμός και η διάρθρωση του στρατού στην σημερινή κοινωνία είναι τέτοια ώστε να δημιουργεί «νομιμόφρονες», «εθνικιστες» και «υπάκουους» πολίτες. Είναι δηλαδή ένας χώρος στον οποίο ο κάθε άντρας περνά ένα-δυο χρόνια της ζωής του, όπου τον μαθαίνουν, αφου του γίνει πλήση εγκέφαλου, πως το δικό του έθνος είναι το καλύτερο, να του αποβάλλουν κάθε ανθρώπινη ευαισθησία, να τον κάνουν σκληρό.

Τι θα απέφερε, λοιπόν, αν στρατεύονταν οι γυναίκες κάτω από τέτοιες συνθήκες; Θα ήταν ακόμη μια μορφή καταπίεσης. Στα πλαίσια της εξάλειψης της ανισότητας όπως τίθεται από ορισμένους, δεν σημαίνει πως η γυναίκα θα πρέπει να λαμβάνει μέρος και στους τομείς όπου ακόμη και ο άντρας καταπιέζεται.

Ένα από τα προβλήματα που αναφέρθηκαν πιο πάνω είναι και το πρόβλημα που θα δημιουργηθεί στην οικονομία του τόπου μας. Κυρία στην βιομηχανία ένδυσης και υπόδησης, η πλειοψηφία του εργατικού δυναμικού αποτελείται από γυναίκες και ο λόγος είναι ένας: οι γυναίκες-εργάτριες αμείβονται χαμηλότερα απ' ότι οι άντρες-εργάτες οπότε όπου μπορούν να κάνουν την ίδια δουλειά με εκείνη των αντρών, προτιμούνται οι γυναίκες. Αυτες οι ίδιες οι οργανώσεις που επισημαίνουν τούτο το πρόβλημα, ας παλαίψουν για την πραγματική ισομοσμία των δυο φύλων. Είναι πρωτά-

κουστο να χρησιμοποιούν το πιο πάνω σαν επιχειρήμα για την μη στράτευση των γυναικών διότι μ' αυτο το τρόπο είναι σαν να υποστηρίζουν τα κέρδη των εργοδοτών. Όπως προκύπτει πρόβλημα για τους εργοδότε με την περίπτωση εργατών που πρέπει να υπηρετήσουν την θητεία τους, θα έπρεπε να αντιμετωπίζεται με του ίδιο τρόπο και γι' τις γυναίκες.

Αλλά είναι τέτοιο το κοινωνικό μας σύστημα που διαχωρίζει τα δυο φύλα το αντρικό φύλο το διαμόρφωσε με τέτοιο τρόπο ώστε να φαίνεται πως είναι το ισχυρό φύλο, που ασχολείται με την άμυνα του κράτους, αμείβεται περισσότερο διότι κάνει πιο βαρείες δουλειές και κατέχει πιο υψηλά πόστα. Ενω το γυναικείο φύλο το διαμόρφωσε ευαίσθητο, ήσυχο, να παρέχει τις υπηρεσίες του στην οικογένεια και στο σπίτι δωρεάν. Όπως η ηλικία 18-32 χρονών θεωρήθηκε κρίσιμη για τις γυναίκες, το ίδιο κρίσιμη είναι και για τους άντρες. Κι αυτοί, μέσα σ' αυτά τα χρονικά πλαίσια, θα πρέπει να εργαστούν, να παντρευτούν, να αποκτήσουν οικογένεια. Ενισχύουμε με την υφιστάμενη κατάσταση, πραγμάτων αν δεκτούμε το πιο πάνω επιχειρήμα διότι διαχωρίζουμε τις ευθύνες των δυο φύλων εκεί όπου είναι στην πραγματικότητα παράμοιες κα' έτσι θα πρέπει να τις δούμε.

Κάτω από συνθήκες γενικής καταπίεσης είναι αφέλια να πιστεύουμε πως μπορούμε να πετύχουμε την ισότητα ανάμεσα στα δυο φύλα. Στην συγκεκριμένη περίπτωση της στράτευσης, αυτο που ζητά η Σ.Γ.Κ. είναι εξίσωση της καταπίεσης-αυτης της αφόρητης καταπίεσης που οι άντρες υφίστανται για 26 μήνες από τη ζωή τους-που κάθε άλλο παρα βάζει τις προϋποθέσεις για την απελευθέρωση των δυο φύλων από την αναμεταξύ του ανισότητα. Όσο για την άποψη πως η στράτευση των γυναικών βάζει τις προϋποθέσεις για την απελευθέρωση της Κύπρου, αφτη δείχνει πως δεν υπάρχει η στοιχειώδης κατανόηση των προϋποθέσεων για τη λύση του Κυπριακού. Όπως έχουμε επανειλημμένα υποδείξει μέσα από τις στήλες μας, η λύση του Κυπριακού δεν στηρίζεται στο στρατιωτικό ισοζύγιο στην Κύπρο αλλά στο ταξικό ισοζύγιο στην Κύπρο και τον γύρω χώρο. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια, αυτο που πρέπει να υποστηριχτεί είναι όχι η στράτευση των γυναικών αλλά η δημιουργία λαϊκής πολιτοφυλακής κάτω από τον έλεγχο των εργαζομένων.

ARTEMIS KYNHGOY

ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥ Β. ΛΥΣΣΑΡΙΔΗ

απο μαρξιστική σκοπιά

μέρος β'

η ενότητα του.

Στο προηγούμενο φύλλο της Σοσ. Έκφρασης στην κριτική του προγράμματος με το οποίο κατεβαίνει στις εκλογές ο Βάσος Λυσσαρίδης καταπιστήκαμε με το εθνικοζήτημα όπως παρουσιάζεται στην Κύπρο. Σ' αυτό το μέρος της κριτικής μας καταπαυόμαστε με τα δημοκρατικά μέτρα τα οποία προτίθεται να πάρει ο ΒΛ καθώς και με την οικονομική πολιτική την οποία προτείνει. Το τρίτο και τελευταίο μέρος της κριτικής θα δημοσιευθεί στο επόμενο φύλλο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Σ' αυτό το μέρος, το πρόγραμμα καταπίνεται με τα μέτρα τα οποία θα οδηγήσουν σε μια πιο δημοκρατική λειτουργία των κοινωνικών και πολιτικών διαδικασιών. Η πρόθεση αυτή καθ' εαυτή πρέπει να τηχάνει τη υποστήριξη κάθε σοσιαλίστη αριστερού. Για την πραγματική δημοκρατία για τα καταπεσμένα στρώματα μπορούν να την φέρουν μόνο οι δυνάμεις οι ταχμένες στην σοσιαλιστική μεταρρύθμιση της κοινωνίας και κανένα άλλο.

Πως συγκεκριμενοποιείται όμως η εκδημοκρατικοποίηση της κοινωνίας στο πρόγραμμα του ΒΛ και τι μέτρα είναι που προτείνονται για την επίτευξη αυτού του σκοπού; Εδώ πρέπει να υποδείξουμε τις αδυναμίες του προγράμματος.

ΣΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Το πρόγραμμα αναφέρει πως

«Θα προστατέψουμε όλα τα δικαιώματα του ανθρώπου και του πολίτη και θα καταστήσουμε σεβαστή την προσωπικότητα του.»

Ποιοι άνθρωποι όμως και ποιοι πολίτη θα προστατεύονται τα δικαιώματα; Ζούμε σε μια ταξική κοινωνία όπου η κάθε τάξη έχει τα δικα της συμφέροντα και όπου «δικαιώματα» θεωρούνται τα συμφέροντα της αρχαιότερης τάξης. Συγκεκριμένα, στον καπιταλισμό όπου η κοινωνία χωρίζεται βασικά σε προπρωλετάριους και αστούς (ακόμα και στην Κύπρο οι αγρότες αντιπροσωπεύουν μόνο το 15% περίπου) έχουμε να αντιμετωπίσουμε τις ανεργούμενες αντιθέσεις ανάμεσα στα αστικά και τα εργατικά συμφέροντα — αντιθέσις οι οποίες οδηγούν αν σήμερα υποβόσκουν σε κάποιο στάδιο αναγκαστικά θα οδηγήσουν σε έκρηξη.

Απο τη δική τους μεριά, οι αστοι θεωρούν την εξυπηρέτηση των δικών τους ταξικών συμφερόντων σαν δικαίωμα τους θεωρούν δικαίωμα τους την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης, θεωρούν δικαίωμα τους το υ' αποσπών από το δυνατό περισσότερο κέρδος απο τις επενδύσεις τους, θεωρούν αναίρετο δικαίωμα τους το να αναπτύσσουν ανεπερίληπτα την ιδιωτική τους περιουσία και τον πλούτο που αυτή δημιουργεί.

Απο την μεριά τους οι εργάτες θεωρούν δικαίωμα τους ότι κατακτούν απο τους αστούς για παράδειγμα η οργάνωση των εργατών σε συνδικάτα δεν ήταν πάντα κάτι το φυσολογικό ούτε και είναι σήμερα αποδεχτο σε αρκετές χώρες.

Ποιο λοιπόν δικαίωμα θα προστατέψουμε; Το δικαίωμα του εργάτη να κάνει απεργία, ή το δικαίωμα του αστού να τον απολύει; Το δικαίωμα του αστού να καταπιεί και να εκμεταλλεύεται τον εργάτη, ή το δικαίωμα του εργάτη να καταλάβει το εργοστάσιο;

Η ιστορία της ανθρώπινης ιστορίας είναι η ιστορία της πάλης των τάξεων ενώ πει ο Μάρξ. Και η ηγεία της ΕΔΕΚ δεν μπορεί να καταργήσει την πάλη των τάξεων, προστατεύοντας τα δικαιώματα του κάθε μέλους της πολιτείας. Αυτό είναι κάτι το αδύνατο. Απεναντίας πρέπει να ξεκαθαρίσει πικώς τα συμφέροντα θα εξυπηρέτησι. Οι σοσιαλιστές αγώνιζονται για τα συμφέροντα των μαζών, της εργατικής τάξης και των φτωχών αγροτών, και κάνουντας το αυτο, έρχονται σε σύγκρουση με τα αστικά συμφέροντα τα οποία θα πρέπει να καταπιέσουν.

Αυτή η καθαρότητα είναι απαραίτητη να υπάρχει μέσα στο πρόγραμμα του κόμματος. Γιατί μόνο σ' αυτή τη βάση μπορούμε να περιμενούμε τις μάζες των εργαζομένων να στραφούν προς ε-μας. Οποιαδήποτε προσπάθεια να κερδηθεί η ενεία των αστών ή έστω να μετριεταί η αντίδραση τους με φρασές όπως την προστασία των δικαιωμάτων όλων, αδύνατα να δώσει καθαρές προοπτικές στους εργαζόμενους, αδύνατα να τους προσελκύσει στην ΕΔΕΚ.

ΕΝΟΤΗΤΑ

Η ενότητα είναι ένα σύνθημα το οποίο οι αστοι, παντου και παντοτε χρησιμοποιούν για να αποπροσανατολίσουν τις μάζες απο τα επαναστατικά τους καθήκοντα. Η ενότητα των έθνους απέναντι στον ένα ή τον άλλο «εχθρό» αποτελεί την κλασική Βαλβίδα ασφαλείας της αστικής τάξης για να εξουσιάζονται την αγανάκτηση των μαζών. Για η ενότητα η οποία δημιουργείται είναι ενότητα υποταγής στους άρους των αστών, είναι μια ενότητα με όρο την παραβολή και ανεπιδοτική συνέχηση του καπιταλιστικού καθεστώτος. Δεν πρέπει να ξεχνούμε πως είναι στο όνομα αυτής ακριβούς ενότητας που μετα το '74 βασίστηκαν τα συμφέροντα των εργατικών μαζών για να γεμισούν οι τσέπες των Κυπρίων κεφαλαιοκρατών.

Απ τη δική μας τη μεριά τη μεριά των σοσιαλιστών, η ενότητα αποκατα ένα εντελώς διαφορετικό νόημα. Στην Εθνική ενότητα που προπαγανδίζουν οι αστοι αντιπροσώπευουν την ταξική ενότητα των εργαζομένων. Η ενότητα των καταπεσμένων στρωμάτων ενάντια των αστών αυτού είναι ασφαλώς απαραίτητη προϋπόθεση για την επιτυχία των δυνάμεων του σοσιαλισμού, και κάτι που το κόμμα πρέπει συνεχώς να προπαγανδίζει και στο οποίο να είναι τεράστια έμφαση.

Με τους αστούς δεν μπορεί να υπάρχει ενότητα. Είναι ανίκανοι να δώσουν λύση σ' οποιοδήποτε πρόβλημα του Κυπριακού λαού. Ενότητα με τους αστούς δεν σημαίνει παρά υποτάγη στους αστούς, εγκατάλειψη των συμφερόντων των λαϊκών στρωμάτων και ιδεολογικός αφοσιωμός τους για τις μεγάλες μάζες που θάρθουν.

Τι σημαίνει λοιπόν, η φράση του Β.Λ.

«Βασική προϋπόθεση για την επιτυχία οποιοδήποτε λαού είναι!

Αν εννοα την πανεθνική ενότητα, ανάμεσα σ' όλες τις τάξεις στη βάση των κοινών,εθνικών συμφερόντων, τότε πέφτει στην παγίδα του μεταφυσικού εσυνεπαισισμού, ο οποίος οδηγεί την εργατική τάξη σε καταστροφικές περιπέτειες. Αν μιλώντας για το λαο όμως, εννοα τα φτωχα λαϊκά στρώματα, τότε θα πρέπει να ξεκαθαρίσει πως η ενότητα των λαϊκών στρωμάτων πρέπει να γίνει στη βάση ενός ταξικού προγράμματος, για την ανατροπή των κατοχικών δεδομένων και του καπιταλισμού.

ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Στο πρόγραμμα αναφέρεται πως:

«Θα καταργήσουμε κάθε καταπίεση μέτρο και θα θεμελιώσουμε με την απόλυτη ανεξαρτησία της Κυβέρνησης απο το κόμμα και του μηχανισμού του.»

Αυτή η απαράδεκτη τοποθέτηση δείχνει πόση εμπιστοσύνη έχει η κοιμιστική ηγεία στο πρόγραμμα της και πόσο σοβαρώ τρέφει για την κοιμιστική βάση. Προσπαθών να παρουσιάσουν την εθνολογική μάχη σαν προσιμική μάχη του Β. Λυσσαρίδη, αποδείχνοντας έτσι πως δεν πιστεύουν στη δύναμη του προγράμματος της ΕΔΕΚ, αλλά στη δύναμη της προσωπικότητας του Β.Λ.

Γι' ακόμα μια φορά η ηγεία του κόμματος βρίσκεται σε πλάνη: Η δύναμη του Β.Λ. δεν βρίσκεται στην προσωπικότητα του - βρίσκεται στο ότι είναι πρόεδρος της ΕΔΕΚ, στο ότι βρίσκεται στην ηγεία των σοσιαλιστικών δυνάμεων του τόπου. Αν ο Β.Λ. βρίσκεται εκεί που είναι σήμερα, αυτο δεν είναι αποτέλεσμα των προσωπικών του επιτυχιών, αλλά αποτέλεσμα των αγώνων της ΕΔΕΚ οι οποίες την καθιέρωσαν σαν μια σοβαρή δύναμη μέσα στον Κυπριακό χώρο.

Η κίνηση αυτή της ηγείας του κόμματος δεν είναι μόνο λανθασμένη και καιροσκοπική, αλλά και αντιδραστική. Την κόδοδο ανεξαρτητών, υπεκροματικών ηγετων καταδικασω ο ίδιος ο Λυσσαρίδης γελοιοποιώντας την υποσηφίδαση Ιωαννίδη (Συνέντευξη Τύπου Β.Λ. 28.4.82). Οι ανεξαρτητοί και «εθνικοί» ηγέτες είναι κατασκευάσματα των αστών για να αποπροσανατολίσουν τις μάζες απο τα ταξικά τους συμφέροντα. Τον μύθο αυτο οι αριστεροί ηγέτες έχουν υποχρέωση να απολύουν εζηγιάντας πως «εθνικό» πρόγραμμα σημαίνει ασπικό πρόγραμμα, κι αντιπροσώπευτας σ' αυτο το σοσιαλιστικό.

Η προσπάθεια της ηγείας να προσελκύσει ψηφοφόρους μ' αυτο το προεκλογικό τέλεγμα, είναι καταδικασμένη να πέσει στο κενω. Είναι εντελώς αφέλει να πιστεύει κανεις πως ο Κυπριακός λαος θα στραφεί προς τον Β.Λ. επειδή αυτο θα αποδεχόμενος τον κεντο του απο την ΕΔΕΚ. Η εποχή των «εθνικών» ηγετων και των «Εθνικων» τέλεμας δικής επιστροφής με το θάκνο του Μκαρίου. Η δύναμη του σοσιαλισμού βρίσκεται στην αλήθεια, στην ειλικρίνεια απέναντι στις μάζες, και στο πεπτικό εργατικό πρόγραμμα. Το ότι η ΕΔΕΚ έχει αποτύχει να ραγίσει τα τείχη του Συναγερμού και του ΑΚΕΛ, θάρπει να σπάρξει την ηγεία στην αυτοκριτική σχετικά με την πολιτική της, κι όχι να επαναπαυθεί στην προσωπικότητα του Λυσσαρίδη.

Πάλω ο Λυσσαρίδης συνήθει να λέει πως θεωρεί τιμη του το ότι ανήκει στην ΕΔΕΚ. Σήμερα είναι να διερωτάται κανεις ποιος δουλεύει για α ποιον; ο Λυσσαρίδης για την ΕΔΕΚ ή η ΕΔΕΚ για τον Λυσσαρίδη; Απο τη στιγμή που ο Β.Λ. κάνει καθαρό πως δεν θα δεχτεί έλλοχο απο το κόμμα στην περίπτωση που εκλεγεί πρόεδρος, ποια εγγύηση υπάρχει πως θα ακολουθήσει το πρόγραμμα που υποσχέται και πως θα εκπληρώσει τα επιθυρήματα των μαζών του κόμματος; Ή, ακόμα, πως είναι δυνατόν να εκπληρώσει το πρόγραμμα της Αλλαγής, αφού σε μια «εθνική» Κυβέρνηση θα ανήκουν οι κάθε λαγής βεδίοι και αστοι τεχνοκράτες, οι οποίοι και θα τον εμπόδιουν να προχωρήσει σε οποιοδήποτε οριστικό βήμα;

Για να υποστηρίξει τη θέση του επιποριστικού διάφορο γραφειοκράτες του κόμματος επιμένουν πως οι πλάτες μέλλεις φροβούντων τους ΕΔΕΚίτες γιατί αυτοί έχουν κάποιο όνομα σαν επαναστάτες, γεννάδες, συμμορίτες κ.λπ. κ.λπ. Για να τους απορριψουμε αυτο το όθλιο επηχειρήμα χρειάζεται να υποδείξω ένα, μόνο, γεγονός, το ότι με το πρόδικήμια η ΕΔΕΚ κερδίζει μάχη και υποστηρίχεται με πρωτοφανή στην την Κυπριακή ιστορία ρυθμούς, παρ' όλο που στην προπροδικήμιατική περίοδο οι ΕΔΕΚίτες θεωρούταν «εξτρεμιστες» «ρομαντικοί» ακόμα και «τρομοκράτες».

Η στάση αυτή της ηγείας αποτελεί προβόλη για κάθε μέλος του κόμματος. Κάθε ΕΔΕΚίτης, θεωρεί τιμη του το ότι ανήκει στην ΕΔΕΚ, το κόμμα με τις πιο επαναστατικές παραδόσεις στην προοφήτη ιστορία της Κύπρου, το κόμμα που έδωσε ρυθμός όπως τον Δύωρο Λοιζώ και τον Κόκο Φωλιού στην υπόθεση του σοσιαλισμού. Κανένας γραφειοκράτης δεν έχει δικαίωμα να προσβάλλει αγνούς αγμύλους υπονοώντας ότι ο χαρακτήρας τους βλάπτει τις εθνολογικές δυνατότητες του κόμματος.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η μεγάλη συμβολή του Μάρξ στην ανθρώπινη συνίσταται στην ανάλυση και υποδείξη πως το καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής μασιτίζεται απο εσωτερικές αντιθέσεις οι οποίες το μετατρέπουν σε κάποιο στάδιο σε αναστατικό παράγοντα για την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων οδηγώντας το σύστημα στην κατάρρευση και την αντικατάσταση του απο τον σοσιαλισμό. Για το, αστούς και τους απολογητές τους, ο καπιταλισμός είναι το τελικό στάδιο της κοινωνικής εξέλιξης του ανθρώπου και το απώλιο κοινωνικό σύστημα για τους Μαρξίστες δεν αποτελεί παρά ένα στάδιο στην εξέλιξη του πολιτισμού.

Το ότι ο καπιταλισμός έχει σήμερα εξοντώνει τα περιθώρια ανάπτυξης του, δεν χρειάζεται πολλα για να υποδειχτεί. Αρκει μια ματσα στην κατάσταση της παγκόσμιας οικονομίας. Δεν υπάρχει καμια χώρα η οποία να έχει ζηφύγει απο την κρίση που ροατίζει την ανθρώπινη κατάσταση. Ακόμα και στις πιο ανεπτυγμένες απο τις καπιταλιστικές χώρες το βιοτικό επίπεδο των μαζών κυτπιείται ανελέητα, ενώ οι εργαζόμενοι ριχνονται κατά εκατομμύρια στην ανεργία.

Η προσιμική που μιλάνε είναι η Σοσιαλιστική. Οι αστοι δεν μπορούν να λύσουν τα προβλήματα τους όποιο μέθοδο κι αν δοκιμάσουν. Τη λύση σταπροβλήμια της ανθρώπινης μορφής μπορεί να τη δώσει μόνο η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, μέσα απο την εξάλειψη του κέρδους και της καπιταλιστικής αναρχίας της παραγωγής, με τον κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας κάτω απο τον δημοκρατικό έλεγχο των εργαζομένων.

Η απαλλοτρίωση των καπιταλιστών δεν μιλάνε μπροστα μας σήμερα σαν κάτι το οποίο απλώς επιζητούμε. Μιλάνε σαν επιτακτικό καθήκον για τη λύτρωση των λαών απο την πείνα, την μιζέρια και την ανεργία. Το οικονομικό πρόγραμμα του Β.Λ. θάρπει να δίνει έμφαση

σ' αυτο το στοιχείο, εζηγιάντας πως η καλύτερήρη του βιοτικού επιπέδου των μαζών έχει σαν απαραίτητη προϋπόθεση την απαλλοτρίωση των κεφαλαιοκρατών, και του κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας.

ΣΤΟΧΟΙ ΤΟΥ Β.Λ.

Μια ματσα στους στόχους της οικονομικής πολιτικής παραθέτει ο Β.Λ. δείχνει πως το πρόγραμμα του δεν προχωρεί στον απαιτούμενο βαθμό για μια πραγματική αλλαγή στις δομές της Κυπριακής οικονομίας. Οι στόχοι που μιλάνουν είναι βασικά οι ακόλουθοι:

- Η παραγωγική εξισορρόπηση της εθνικής οικονομίας.
- Μείωση του χάσματος στο ισοζύγιο συναλλαγών.
- Ενθάρρυνση της αποταμίευσης και επένδυσης.
- Καταπολέμηση της ανεργίας.
- Αυτοδύναμη ανάπτυξη της βιομηχανίας.
- Δημιουργία Βιομηχανιών προηγμένης τεχνολογίας.
- Δημιουργία βιομηχανιών με εξαγωγικό προσανατολισμό.
- Ανάπτυξη της βιομηχανίας κατα τρόπο προγραμματισμένο και με μακροπρόθεσμες προοπτικές.
- Η δικαιότερη κατανομή του εθνικού εισοδήματος.

Αυτοι οι στόχοι δεν είναι κάτι το καινούριο — αποτελούν αν θέλουμε, πάγιους στόχους κάθε αστικής Κυβέρνησης! Για να το δούμε αυτην χρειάζεται απλώς ν' αναζητούμε το πρώτο βιβλίο πολιτικής οικονομίας για να τους δούμε επανηριθμμένους.

Η πραγματικότητα όμως είναι πως ο καπιταλισμός αδύναται σήμερα να εκπληρώσει αυτούς τους στόχους. Όλες οι καπιταλιστικές χώρες, δίχως να εξοριούνται οι ανεπτυγμένες, αντιμετωπίζουν ελλείματα στα ισοζύγια τους, πτώση στις επενδύσεις, αδήχη της ανεργίας, πτώση στους ρυθμούς βιομηχανικής ανάπτυξης, πτώση στις εξαγωγές, και κτήμια του βιοτικού επιπέδου των μαζών που οδηγία στην πιο όθικη κατανομή του εθνικού εισοδήματος.

Τι φταίει γι' αυτο; Τα λάθη των Κυβερνώντων και η κακή διαχείρησή του συστήματος. Αυτο είναι αφέλει να το πιστεύει κανεις. Οι αστοι ζέρουν να διαχειρίζονται το σύστημα τους καλύτερα απο οποιοδήποτε άλλο. Οι υπάρχουσες οικονομικές θεωρίες αδύνατων να λύσουν τα προβλήματα κι αυτο το παραδέχονται οι ίδιοι οι αστοι οικονομολόγοι. Η προσπάθεια να στραφούν προς τα πίσω, υποθετώντας τις απόψεις των κλασικών οικονομολόγων που σήμερα παρουσιάζονται με την μορφή του Μονεταρισμού (Βρετανία — Αμερική) έδειξε πως η γιαντρία ήταν χειρότερη απο την αριστερία.

ΤΙ ΦΤΑΙΕΙ

Αυτο που φταίει είναι το καπιταλιστικό σύστημα, λόγω των αντιθέσεων που το χαρακτηρίζουν:

- **Αναρχία στην παραγωγή:** κάθε κεφαλαιοκράτης παράγει το μείζονη που μπορεί με βάση τη δυνατότητα του εργοστασίου του. Το γεγονός πως αυτη η διαδικασία παραγωγής δεν λαμβάνει υπόψη τις διαθέσεις των καταναλωτών απέναντι στα προϊόντα, δηλ. τη συνολική ζήτηση, οδηγία στην υπεραρπαγή ορισμένων αγαθών και κατ' επέκταση στην οικονομική κρίση.
- **Κινητήρια δύναμη το κέρδος:** ο κεφαλαιοκράτης παράγει μόνο όμα βλέπει πως αυξανόταν τα κέρδη του δεν τον ευδαίμονεζει ούτε ο προγραμματισμός της οικονομίας ούτε οι επιπτώσεις των ενεργειών του πάνω στο σύνολο της κοινωνίας.
- **Μισοί και ζήτηση:** Για να αυξηθούν τα κέρδη τους οι κεφαλαιοκράτες προσπαθούν να κτηρήσουν τα μεροκάματα για να μειώσουν τα εργατικά κόστα. Μ' αυτο τον τρόπο εξουθενώνουν την αγοραστική δύναμη του πληθυσμού και μένουν τα προϊόντα τους αποπλήτη.
- **Επιπέταση της πώσης:** Επικεινώντας τις πιστώσεις σε απεριόριστο βαθμό (όπως ήταν η περίπτωση στην περίοδο 45—65 στο Δυτικό κόσμο) για να βοηθήσουν τις επενδύσεις, δημιουργήσαν αρχικα μια τεράστια ανάπτυξη της ζήτησης η οποία αργότερα μετατρέπεται σε οχάλιυτο υπερπληθωρισμό.
- **Συναγωνισμός:** Ο συναγωνισμός ανάμεσα στους ιδιώτες κεφαλαιοκράτες αποτελεί απαραίτητο συστατικό του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Μόσα απ' αυτο μια σειρά απο επιχειρήσεις οδηγούνται στη χρεωκοπία, καταστρέφονται μέσα παραγωγής, για να οδηγηθεί το σύστημα στον μονοπωλιακό του χαρακτήρα.
- **Τεχνολογία:** Η εισαγωγή νέας τεχνολογίας έχει σαν συνέπεια το ριζικό των εργαζομένων στην μείζονα και την ανεργία. Έτσι οι μηχανές απο μέσα απειλευθέρωσης του ανθρώπου απο εξουθενωτική εργασία, μετατρέπονται σε μηχανές καταπίεσης.
- **Εθνικά σύνορα:** Το εθνικό κράτος το δημιουργήσε ο καπιταλισμός για να ενωσιήσει και μεγαλώσει την εθνική αγορά. Σήμερα όπου ο καπιταλισμός έχει δεθεί παγκόσμια σε ένα οικονομικό σύστημα, τα εθνικά σύνορα και κατ' επέκταση τα εθνικά συμφέροντα μετατρέπονται σε φεραγμα για την αξιοποίηση των δυνατοτήτων που προσφέρει η παγκόσμια αγορά και ο παγκόσμιος καταμερισμός της εργασίας.
- **Πτώση του ποσοστού του κέρδους:** Με την ανάπτυξη της βιομηχανίας και την εισαγωγή νέας τεχνολογίας ο ρυθμός των εργατών οι οποίοι βρίσκονται στην παραγωγή μιλάνετα συνεχώς σε σχέση με την ποσότητα των μηχανών. Το κέρδος στον καπιταλισμό προέρχεται απο την εκμετάλλευση των εργατών, έτσι όσο αυττα μειώνονται σε σχέση με την όλο και αναπτυσσόμενη ποσότητα κεφαλαίου, η εκμετάλλευση αντιπροσωπεύει ένα όλο και λιγότερο ποσοστό της συνολικής επένδυσης του καπιταλιστή, πράγμα το οποίο αποτρέπει το ποσοστό κέρδους προς τα κάτω. Την τάση αυτη ο Μάρξ έζηγησε αναλυτικά και αντήγησε σε νόμο ο οποίος καταδικάζει το καπιταλιστικό σύστημα σε θάνατο.
- **Κοινωνική παραγωγή, απομια ιδιοποίηση:** Στο εργοστάσιο, ο κάθε ένας εργάτης παίζει ένα μικρό ρόλο στην κατασκευή του τελικού προϊόντος, το οποίο είναι τελικα το αποτέλεσμα της κοινής προσπάθειας ενός μεγάλου αριθμού ατόμων. Ανήκει όμως σ' ένα μονάχο άτομο, τον ιδιοκτήτη καπιταλιστή. Έτσι ο καπιταλισμός ενώ απο την μια σπρώττει στην απομια ιδιοποίηση, απο την άλλη μετατρέπει την διαδικασία η οποία παράγει τον πλούτο του καπιταλιστή σε κοινωνικό πρσάκτο. Αυτη η θεμελιώδης, κατα τον Μάρξ αντίφαση, συνυπαίνεται και την καθόλη του καπιταλισμού σαν κοινωνικού συστήματος.

ΛΥΣΗ

Όλα τα παραπάνω αποτελούν συστατικά του καπιταλιστικού συστήματος, και νόμους κίνησης του. Γι' αυτο και είναι αδύνατο να ελεγχθούν αυτες οι δυνάμεις ενόσω διατηρούνται τα βασικά στοιχεία του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Η καπιταλιστική κρίση στην οποία με μαθηματική ακρίβεια οδηγούν αυτες οι δυνάμεις είναι κάτι το νομοτέλεισκα, έξω απο τον έλεγχο των παραγωγών, των καταναλωτών, των Κυβερνώντων ή των Κυβερνοούμενων. Επομένως, αν σήμερα βρισκόμαστε αντιμέτωποι μ' ένα σωρο οικονομικών προβλημάτων, γι' αυτο δεν φταίει η κακή διαχείρησή των Κυβερνώντων. Αλλοίμονο, λοιπον, αν οι σοσιαλιστές αναλάβουν να αντικαταστήσουν τους δεξιούς σαν καλύτεροι διαχειριστές του συστήματος, το μόνο που θα καταφέρουν θα είναι να προετοιμάσουν το εδαφός για την αντίδραση και για τη συνέχηση του εργατικού κινήματος.

Λύση μπορεί να δώσει μόνο μια πολιτική η οποία πετυχάινει:

- την εξάλειψη του συναγωνισμού μέσα απο την κοινωνικοποίηση (εθνικοποίηση) κάτω απο τον άμεσο έλεγχο των εργαζομένων των μέσων παραγωγής.
- την εξάλειψη της αναρχίας στην παραγωγή μέσα απο τον κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας απο τα αντιπροσωπευτικά σώματα των εργαζομένων.
- την εξάλειψη του κέρδους μέσα απο τον προγραμματισμό της οικονομίας στη βάση της εξυπηρέτησης των κοινωνικών αναγκών.
- την εξάλειψη της εκμετάλλευσης για να απελευθερωθεί ο άνθρωπος απο την καταπίεση της καπιταλιστικής παραγωγής.

Αυτα σημαίνουν την απαλλοτρίωση των καπιταλιστών μέσα απο την εθνικοποίηση κάτω απο εργατικό έλεγχο, των στρατηγικών τομέων της οικονομίας, των μονοπωλίων, των μεγάλων βιομηχανικών μονάδων των πολυεταρπαγωγικών πόνων του τραπεζικού κεφαλαίου και του εξαγωγικού - εισαγωγικού εμπορίου.

Μια σοσιαλιστική Κυβέρνηση, αν δεν προχωρήσει αποφασιστικά προς αυτην την κατεύθυνση θα κεντηθεί στην νόσηνη κίνησης του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Τους στόχους των οποίους βάζει ο Β.Λ. στο πρόγραμμά του, δεν θα πετύχει να τους εκπληρώσει απο τη στιγμή που διατηρούνται οι καπιταλιστικές βάσεις στην οικονομία, όσο ειλικρινείς κι αν είναι οι διαθέσεις του γιαντ το σύστημα έχει τη δική του λογική η οποία τελικα είναι ο καθορισμός παραγόντων των πολιτικών επιλογών.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ο όρος κοινωνικοποίηση χρησιμοποιήθηκε πλάσια απο τους Μάρξ και Ενγκελς στα γραβτά τους. Αναλύοντας τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής εζηγούνταν πως αυτο έβγαζε τις βάσεις για την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής. Για τους δασκάλους του σοσιαλισμού ο όρος κοινωνικοποίηση είχε ένα επαναστατικό χαρακτήρα — ήταν ένα και το αυτο με την απαλλοτρίωση των εκμεταλλευτών. Σήμανε την ολοκλήρωση των ιστορικών καθήκοντων της εργατικής τάξης, σημάει τον θρίαμβο της νέας, σοσιαλιστικής κοινωνίας πάνω στην παλτα.

Στο στάδιο όμως των διάφορων αστών και φιλελευθέρων τ' αυτός ο όρος έχει χάσει τον επαναστατικό του χαρακτήρα. Ερμηνεύοντας την κοινωνικοποίηση σαν τη δυνατότητα των εργαζομένων να αγοράζονται μετοχές στις καπιταλιστικές επιχειρήσεις, υποστηρίζουν πως το κεφάλαιο έχει σήμερα κοινωνικοποιηθεί! Με βάση αυτη τη λογική, πολλά απο τους αστούς οικονομολόγους φτάνουν στο συμπέρασμα πως οι τάξεις στον καπιταλισμό έχουν καταργηθεί αφού το κάθε μέλος της κοινωνίας μπορεί να μετατραπεί σε ιδιοκτήτη μέσω παραγωγής (αγοράζοντας μετοχές)!!

Αυτη την αδόκητη ερμηνεία του όρου «κοινωνικοποίηση» έχου υποχρέωση να εκθέσουμε διεκρινίζοντας τι συγκεκριμένα εννοούμε με κοινωνικοποίηση. Σαν σοσιαλιστές πρέπει να αποκαθιστούμε τον επαναστατικό χαρακτήρα του όρου. Εζηγιάντας πως κοινωνικοποίηση δεν σημαίνει την μετατροπή των καπιταλιστικών επιχειρήσεων σε κοινωνικά σχήματα με την έννοια ότι εξυπηρετούν τις ανάγκες του κοινωνικού συνόλου - κάτι τέτοιο είναι εξ' αντικειμένου ανόητο. - αλλά ότι κοινωνικοποίηση σημαίνει την κοινωνική ιση των μέσων παραγωγής, και κατ' επέκταση τον κοινωνικό έλεγχο όσον αφορά τη διαχείρησή τους.

Αυτο δεν ξεκαθαρίζεται στο πρόγραμμα του Β.Λ. Η αναφορά που γίνεται στην κοινωνικοποίηση των μονοπωλίων αφήνει πολλά ερωτηματσια για το τι ακριβώς σημαίνει. Θα π' πρέπει να ξεκαθαρίσει πως αυτο σημαίνει ότι η Κυβέρνηση της Αλλαγής θα προχωρήσει άμεσα στο πέρασμα των μονοπωλίων κάτω απο την ιδιοκτησία του κράτους και πως οι αποφάσεις σχετικά με τη λειτουργία αυτών των μονάδων θα πειράσσουν στα χέρια των εργαζομένων μέσα απο τους ελεγχόμενους και αναλυτικούς αντιπροσωπείους τους.

Αυτο το βήμα δεν πρέπει ποτε να το βλέπει μια σοσιαλιστική Κυβέρνηση σαν κάτι το όχι τόσο άμεσο ή το τόσο αναγκαίο. Απεναντίας, είναι το πιο άμεσο και το πιο αναγκαίο βήμα στο οποίο θέλουμε να προχωρήσει μια σοσιαλιστική Κυβέρνηση απο τη στιγμή που θα βρεθεί στην εξουσία. Γιατι απο τη στιγμή που τα μεγάλα μονοπώλια ελέγχουν την οικονομία, οποιοδήποτε μέτρο κι αν προσπαθήσει να περάσει η σοσιαλιστική Κυβέρνηση προς όφελος των εργαζομένων, θα συντρίβεται στη δική τους αντίδραση. Έχουν τη δύναμη να ρημάζουν την οικονομία του τόπου σταματώντας τις επενδύσεις και φυγαδεύοντας τα κεφάλαια τους στο εξωτερικό. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτης της πολιτικής μας δίνει σήμερα η Ελλάδα. Αυτη να απαλλοτρίωνε τους μεγάλους καπιταλιστές, η κυβέρνηση Παπανδρέου προσπαθεί να τους δώσει κίνητρα. Αποτέλεσμα, η νόσηνη εξαγωγή συναλλάγματος απο την Ελλάδα να φτάει τα \$970 εκ. και η παράνομη να υπολογίζεται στα \$2 δισεκατομμύρια. Αποτέλεσμα, οι επενδύσεις και η οικονομική δραστηριότητα να έχουν πέσει σε σχέση με τον περασμένο χρόνο, και η ανεργία να έχει αυξηθεί. Έτσι η Κυβέρνηση Παπανδρέου, μπροστα στα αδιέξοδα τα οποία την έχει φέρει το σοσιαλισμό των αστών, προορισε σε καθαρά αντεργατικά μέτρα όπως την παγοποίηση των μισθών και την αναστολή του τιμωρίθωμο.

Απο τη στιγμή που διατηρούμε την οικονομική της δύναμη η αστική τάξη έχει τη δυνατότητα μπουκοπτόντας την οικονομία να στρέψει σημαντικές μάζες του πληθυσμού, βασικά αγρότες και μικροαστούς, ενάντια στην σοσιαλιστική Κυβέρνηση. Τα πρώτα σημάδια αυτης της πάρεας είναι ήδη αλώφανερα στην Ελλάδα. Η ολοκληρωτική της έχει να μας δώσει το τραπεζικό παράδειγμα της Κύπρου όπου την σοσιαλιστική Κυβέρνηση του Αλλέντε ακολουθήσει μια απο τις πιο αμυστατικές στρατηγικές δικτατορίας.

ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

Το πρόγραμμα αναφέρει σαν στόχο ΤΟΥ:

«Έξωστο πρόγραμμα της εθνικής οικονομίας με ουσιαστικό έλεγχο στα κεφαλαιώδη αποθέματα και τις επενδύσεις.»

Για την αναγκαότητα να περάσει κάτω απο κοινωνικό έλεγχο το κεφάλαιο και οι επενδύσεις δεν θα μπορούσε κανένας σοσιαλιστής

να διαφωνήσει. Αυτο το μέτρο είναι στοιχειώδης προϋπόθεση για την πορεία προς το Σοσιαλισμό. Έτσι η διαφωνία μας δεν βρίσκεται εδώ. Βρίσκεται στο ότι ο Β.Λ. πιστεύει πως μπορεί να ασήσει ουσιαστικό έλεγχο στα κεφαλαιώδη αποθέματα και τις επενδύσεις των ιδιωτών κεφαλαιοκρατών, πράγμα που φαίνεται καθαρά απο το πρόγραμμα του αφού ποθενά δεν λέει ότι θα-τους εθνικοποιήσει.

Μια σοσιαλιστική κυβέρνηση είναι φυσικα να επιζητά τον προγραμματισμό της οικονομίας πάνω σε μια μακρόχρονη βάση και με στόχο την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών. Κατ' επέκταση το είδος των επενδύσεων το οποίο χρειάζεται για κάτι τέτοιο είναι διαφορετικό απ' αυτες που γίνονται στα πλαίσια της «ελεύθερης οικονομίας» απο την ιδιωτική πρωτοβουλία.

Κάτω απο ποιες προϋποθέσεις η ιδιωτική πρωτοβουλία θα προχωρούσε στις νέες επενδύσεις που επιζητά μια σοσιαλιστική κυβέρνηση; Μόνο αν είχε να αποκομίσει συγκεκριμένο κέρδος. Μα αν μπορούσε να αποκομίσει κέρδος απ' αυτες τις επενδύσεις δεν θα χρειαζόταν κανένα να της το υποδείξει - η ιδιωτική πρωτοβουλία θα εισχωρούσε στους νέους τομείς που ζανούνηταν μπροστα της δίχως χάσιμο χρόνου. Το πρόβλημα βέβαια με τις μακρόχρονες επενδύσεις και τις επενδύσεις που είναι κοινωνικα προσανατολισμένες, είναι ότι δεν μπορούν να εγγυηθούν σίγουρα κέρδη και κάποτε σημαίνουν καθαρή εξήμια.

Αυτου του είδους τις επενδύσεις η ιδιωτική πρωτοβουλία δεν θα τις αναλάβει. Όχι μόνο οικειοθελώς αλλά ούτε και κάτω απο πίεση. Γιατι τέτοιου είδους επενδύσεις ισοδυναμούν με οικονομική αυτοκτονία του κεφαλαιοκράτη ο οποίος τις αναλαμβάνει. Έτσι αν η κυβέρνηση προσπαθεί να αναγκάσει τους αστούς να επενδύσουν με βάση το δικό της πρόγραμμα, αυτο ασφαλώς θα αντιδράσουν, αρνούμενοι να επενδύσουν και ασμπότιστοι την οικονομία.

Λέμε λοιπον να στον κοινωνικό έλεγχο των κεφαλαιωσικών αποθεμάτων και των επενδύσεων. Διεκρινίζουμε όμως πως αυτο δεν θα είναι δυνατό αν δεν εθνικοποιήσει το κεφάλαιο. Αυτο που δεν σου ανήκει δεν μπορείς να το ελέγχεις κι αν η Κυβέρνηση της Αλλαγής δεν προχωρήσει στην απαλλοτρίωση των κεφαλαιοκρατών θα είναι αναγκασιμια να δεχτεί τους όρους που αυτοι της υπαθάνουν.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΙΜΩΝ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΩΝ

Αυτο το μέτρο έχει δοκιμαστεί κατ' επανάληψη σε διάφορες χώρες, με στόχο τη συγκράτηση των ρυθμών αύξησης του πληθωρισμού μέσα απο τον περιορισμό των αυξήσεων στις τιμες και τα εισοδήματα. Όπου κι αν υιοθετήθηκε αυτη η πολιτική, το συμπέρασμα είναι ένα: δεν δουλεύει ποτε!

Η λογική της πολιτικής τιμών και εισοδημάτων, είναι ότι παγοποιώντας τα μεροκάματα η κυβέρνηση θα μπορούσε να παγοποιήσει τις τιμες, μια και τα χαμηλά μεροκάματα δεν θα σπρώχνουν τις τιμες προς τα πάνω. Η χρεωκοπία αυτης της πολιτικής φαίνεται απο το γεγονός της όπου δοκιμάστηκε (απο τις δημοκρατικές βέβαια χώρες) κατάρρευσε μέσα σε διάστημα λίγων ημεών.

Το πρόβλημα με την εφαρμογή αυτης της πολιτικής βρίσκεται στο εξής: ότι οι τιμες των αγαθών δεν καθορίζονται τόσο απο τη νότια αγορά όσο απο την παγκόσμια. Οι εργαζόμενοι μπορεί να είναι διατεθειμένοι να δεχτούν θυσίες για ένα χρονικό διάστημα (πράγμα το οποίο έχουν αποδείξει άπειρες φορές) για να δουν μια καλύτερήρη κατάσταση στις στο μέλλον, όταν όμως βλέπουν πως οι τιμες ξεκοκύνουν ν' ανεβαίνουν λόγω αυξήσεων στις τιμες των εισαγόμενων αγαθών, στις τιμες των πρώτων υλών, στην τιμή του πετρελαίου, και στους φόρους της κυβέρνησης, φυσικα θα αντιδράσουν.

Υπάρχει η εντύπωση πως άμα η Κυβέρνηση θέλει, τότε πραγματικά μπορεί να συγκρατήσει τις αυξήσεις των τιμών. Αυτη η εντύπωση δίνεται έντονα στο πρόγραμμα του Β.Λ. όταν μιλά για διεύθυνση των καθήκοντων και την παροχή πραγματικών εξουσιών στην Επιτροπή Τιμών. Η πραγματικότητα είναι πως δεν υπάρχει κυβέρνηση η οποία να μη θέλει τη συγκράτηση των τιμών. Κι αν αυτο μπορούσε να γίνει μέσα απο μια επιτροπή τιμών, τότε όλες θα την δημιουργούσαν.

Τα πράγματα, βέβαια, δεν είναι τόσο απλά. Ο πληθωρισμός είναι ένα απο τα κερκισμια του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής στο σημερινο του στάδιο ανάπτυξης. Το ολοκληρωτικό γιάτρωμα του είναι εντελώς αδύνατο. Ακόμα και το μερικό γιάτρωμα του (δηλαδή μια πτώση στους ρυθμούς αύξησης των τιμών, όχι στο ίδιες τις τιμές) συνυπάττει καταστροφικές επιπτώσεις για την οικονομία. Η Βρετανία αποτελεί ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα των αδιεξόδων μπροστα στα οποία βρίσκεται οι αστοι. Η πολιτική τιμών και εισοδημάτων στο πλαίσιο των εργαζομένων. Η θέση της συμμετοχής των εργατών στην οικονομία και οδήγησε στην ελάτωση της ύστατος το '79. Η πολιτική της ύστατος έχει σαν βασικό άδοντα τα μέτρα ενάντια στον πληθωρισμό, τον οποίο έβλεπε σαν τον υπεύθυνο όλων των προβλημάτων της Βρετανικής οικονομίας. Έτσι ξεκίνησε

ΦΕΥΓΟΥΝ ΟΙ Τ/Κ

Συνέχεια από την 1η

βιούν στις ελεύθερες περιοχές. Πρωτοβγεί οποιαδήποτε δικαστική απόφαση πάνω στο θέμα οι περισσότερες εφημερίδες θεωρήσαν σαν δεδομένο ότι οι συλληφθέντες είναι πράγματι κατάσκοποι οι οποίοι μάλιστα είχαν σαν στόχο την δημιουργία ανωμαλίας πριν από τις εκλογές με ανατινάξεις των γραφείων κομμάτων και πολιτικών αρχηγών. Ακόμα και για την πυρκαγιά στην ΚΕΟ προσάθησαν, να επιρρίψουν την ευθύνη πάνω στους Τουρκοκυπρίους «πράχτορες του Ντεκτας».

Μετά από τρεις βδομάδες εντατικών ανακρίσεων οι 8 Τ/Κύπριοι οι οποίοι είχαν συλληφθεί με την κατηγορία της κατασκοπείας τελικά απηλλάχθησαν.

Παραδείγματα αυτής της απαράδεκτης συμπεριφοράς εκ μέρους της κυβέρνησης και των αστυνομικών των οργάνων έχουμε πολλά αλλά ο καθημερινός τύπος δεν θεωρεί ότι χρειάζεται να ασχοληθεί καθόλου με αυτά. Την περασμένη περίοδο είχαμε τη σύλληψη και αποστολή στον Ντεκτας έξι αυτόνομων, δυο από τους οποίους εκτελέστηκαν στην συνέχεια από την Τουρκική χούντα. Στα ερωτήματα που έθετε η ΕΔΕΚ και η ΔΕΟΚ προς την Κυβέρνηση για αυτό το θέμα η Κυβέρνηση τήρησε τη σιωπή του ενόχου.

Εκτός από αυτό έχουμε την συνεχή, καθημερινή σχεδόν, παραβίαση των στοιχειωδών δικαιωμάτων των Τ/Κ πολιτών: απειλές από αστυνομικούς ότι θα τους στείλουν στα κατεχόμενα, έρευνες στα σπίτια τους χωρίς εντάλματα, παρακολούθησεις ανακρίσεις χωρίς εντάλματα, συλλήψεις, καταδρομικές επιχειρήσεις αστυνομικών σε σπίτια για την ενεύρεση όπλων ή πληροφοριών και εκρηκτικών υλών κ.ο.κ.

Το ότι οι συνθήκες διαβίωσης των Τ/Κυπρίων του Νότου είναι συχνά άθλιες και πραγματικά απάνθρωπες είναι κάτι άλλο το οποίο ο Ε/Κ τύπος προσποιείται πως αγνοεί.

Αλλά ας δούμε μερικούς από τους τίτλους δημοσιευμάτων αυτών των εφημερίδων:

«Απογευματινή» 6/11/82: «Τούρκοι πράκτορες σχεδιάζουν προκλήσεις κατά την προεκλογική περίοδο για ένταση»

«Σημερινή» 11/11/82: «Υπό κράτηση Τουρκοκύπριοι για κατασκοπεία»

Η Απογευματινή «στις 13/11/82 έγραφε σε πρώτο κύριο άρθρο της με ημερήσιους τίτλους «ΣΑΤΑΝΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥΡΚΙΑΣ-ΝΤΕΚΤΑΣ. Θα μας κτυπήσουν με βόμβες στην προεκλογική περίοδο, με ειδικές ομάδες από σαμπότερς που είχαν οργανώσει με Τούρκους αυτόμολους. Και φόνοι πολιτικών στα σχέδια τους»

Σημερινή: 15/11/82: «ΑΛΩΝΙΖΑΝ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ όπως προκύπτει από ομολογίες συλληφθέντων»

Απογευματινή 15/11/82: «ΣΑΜΠΟΤΑΖ η πυρκαγιά στην ΚΕΟ. Έργο ίσως πρακτόρων για πρόκληση συγχύσεως και καταστροφών»

Τελικά η όλη υπόθεση της σύλληψης των 8 Τουρκοκυπρίων για κατασκοπεία αποδείχθηκε φιάσκο για την Κυβέρνηση και τα όργανα της.

Το δικαστήριο αθώωσε όλους τους Τ/Κυπρίους στις 25/11/1982 καλώντας παράλληλα τις αρχές να είναι προσεκτικές.

Εν τούτοις ούτε και τα αριστερά κόμματα που είναι τα μόνα που μπορούν να αποβάλουν τον εθνικισμό και τις προκαταλήψεις δεν στέκονται αλληλέγγυοι με τους Τ/Κύπριους εργαζομένους.

Το ΑΚΕΛ που είναι και το κύριο κόμμα της εργατικής τάξης απόφυγε να πάρει οποιαδήποτε θέση από τον καιρό της υπογραφής του μίνιμουμ προγράμματος παρα τις κατά καιρούς διακηρύξεις του περι επαναπροσέγγισης με τους Τ/Κυπρίους.

Η Χαραυγή περιορίζεται μόνο στο να δημοσιεύει τις ανακοινώσεις που δίδονται από το Υπουργείο Εσωτερικών.

Φαίνεται ότι από της υπογραφής του Μίνιμουμ Προγράμματος το

ΑΚΕΛ συνεχίζει και σ' αυτό ακόμα το θέμα να παρασύρεται στον Αστικό Εθνικισμό της Κυβέρνησης και της τάξης που εκπροσωπεί.

Η Κυβέρνηση και τα όργανα της συνεχίζουν την καταπίεση και την άρνηση τους να προσφέρουν οποιαδήποτε βοήθεια προς τους Τ/Κυπρίους. Χαρακτηριστική είναι και η επιστολή που έστειλε Τ/Κύπριος στον καθημερινό τύπο. «Ήμουν Τούρκος και έφυγα από τα κατεχόμενα πριν έξι χρόνια. Βαφτίστηκα και ονομάζομαι Χριστάκης Στυλιανού. Παντρεύτηκα πριν ενάμιση χρόνο με μια χριστιανή πρόσφυγα από τη Μύρτου. Τώρα μένωμε στο Αρμενοχώρι σε Τούρικο σπίτι. Έχομε ένα μωρο 14 μηνών. Βοήθειαν δεν έχουμε από κανένα. Η Κυβέρνηση δεν μας βοηθά ούτε μας δίνει σπίτι παρ' όλο ότι κάναμε αιτήσεις. Το σπίτι που μένωμε είναι σε άσχημη κατάσταση κι ούτε κι αυτομας το επιδιωρθώνουν. Η Κυβέρνηση στο ίδιο χωριό επιδιωρθωσε όλα τα άλλα σπίτια (μέχρι ηλιακό τους έβαλε). Δουλειά τακτική δεν έχω. Εμένα ποιος θα με βοηθήσει;».

Αυτές οι κραυγές απόγνωσης ακούγονται από όλες σχεδόν τις οικογένειες Τ/Κυπρίων που διαμένουν στις ελεύθερες περιοχές. Ήδη αρκετές Τ/Κυπριακές οικογένειες άρχισαν να εγκαταλείπουν τον Νότο παίρνοντας για τρίτη φορά τον δρόμο της προσφυγιάς αναζητώντας τούτη τη φορά να βρουν καλύτερες συνθήκες ζωής και ασφάλειας κάτω από το καθεστώς του Ντεκτας.

Η αστυνομία συνεχίζει να παρενοχλεί τους Τ/Κυπρίους και τους αναγκάζει να παρουσιάζονται κάθε 15 μέρες και να υπογράφουν. Υπάρχουν δε υπόνοιες ότι πείσθηκαν εργοδότες να απολύσουν Τ/Κυπρίους εργάτες για να καταστούν οι συνθήκες διαβίωσης τους αφόρητες και να εξαναγκαστούν να φύγουν.

Οι Έλληνες και Τούρκοι εργαζόμενοι και μπορούν και ζουν ήσυχα και ειρηνικά μεταξύ τους. Είναι τα αντιτιθέμενα συμφέροντα των αστών τόσο των Τ/Κυπρίων όσο και των Ε/Κυπρίων και ο εθνικισμός που σπέρνουν στις δυο κοινότητες που εμποδίζουν την επαναπροσέγγιση και ενότητα των δυο κοινότητων. Είναι οι δυο αστικές τάξεις και ο εθνικισμός τους που δημιούργησαν τις καχυποψίες και τις εχθροπραξίες μεταξύ των δυο κοινότητων. Ο εθνικισμός τους δε και τα συμφέροντα τους συνεχίζουν να κρατούν τις δυο κοινότητες διχασμένες. Μόνο η ανατροπή των αστών αποτελεσματικά ενος κοινου προγράμματος πάλης των Αριστερών δυνάμεων με προοπτική το Σοσιαλισμό μπορεί να εξαλείψει τις καχυποψίες και προκαταλήψεις και να πετύχει την ενότητα των δυο κοινότητων.

Η συγκάλυψη τόσο από το ΑΚΕΛ όσο και από την ΕΔΕΚ των συνθηκών διαβίωσης και μεταχείρισης των Τ/Κυπρίων από τη δεξιά Κυβέρνηση τίποτα δεν πετυχαίνει παρα μόνο εξυπηρετεί τα συμφέροντα των αστών.

Περισσότερο δε που ενέργειες όπως την τελευταία σύλληψη των 8 Τ/Κυπρίων για δήθεν κατασκοπεία ενισχύουν τις θέσεις και την προπαγάνδα του Ντεκτας για να τρομοκρατεί τις Τ/Κυπριακές μάζες και να τις φανατίζει εναντίον των Ε/Κυπρίων.

Παρουσιάζεται μ' αυτό τον τρόπο ο Ντεκτας και το καθεστώς του ότι είναι οι μόνοι που μπορούν να παράσχουν ασφάλεια προς τους Τουρκοκυπρίους και να τους προφυλάξουν από τα νύχια των Ελληνοκυπρίων. Καταφέρνει μ' αυτό τον τρόπο ο Ντεκτας να αποπροσανατολίζει τους Τουρκοκυπρίους από τους πραγματικούς δυνάστες και εκμεταλλευτές τους που δεν είναι άλλο από το ίδιο του το καθεστώς.

Το ΑΚΕΛ δεν μπορεί να διακηρύσσει συνεχώς τα περι ενότητας και επαναπροσέγγισης με τους Τ/Κυπρίους και από την άλλη να κλείνει τα μάτια σ' όλες αυτές τις αυθαιρεσίες και τους διωγμούς που δέχονται οι Τ/Κύπριοι εργαζόμενοι. Σήμερα το ΑΚΕΛ είναι συγκυβέρνηση και αυτό το καθιστά συνυπεύθυνο απεναντι σ' αυτά τα εγκλήματα.

Η «Σημερινή» η «υπεύθυνη και προασπιστής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» στις 15 του Νιόβρη δημοσιεύει ανάληψη του συντάκτη της Φίλιππου Στυλιανού ο οποίος διερωτάται πως μπορεί να υπάρξει άμυνα όταν τα πάντα γίνονται γνωστά στον εχθρό και συνεχίζει: «Η πρόσφατη ανακάλυψη του δικτύου κατασκοπείας των αυτομόλων επιβεβαιώνει δυστυχώς την παρατήρησή μας. Οκτώ συνολικά Τουρκοκύπριοι όργανα επί χρόνια τις ελεύθερες περιοχές, συγκεντρώνοντας στοιχεία και πληροφορίες στρατιωτικής, φύσεως, που διαβιβάζουν σε αξιωματικούς του Τουρκικού στρατού, με τους οποίους έρχονται συνέχεια σε επαφή κι από τες δυο πλευρές της γραμμής Απίλα». Αυτά χαρακτηριστικά έγραφε η «Σημερινή» στις 15/11/82. Στις 20 του Νιόβρη ο ΔΗ.ΣΥ σε ανακοίνωση του που δημοσιεύεται στην «Σημερινή» επικρίνει την Κυβέρνηση της Κοινοπραξίας για την καθυστέρηση που επέδειξε παρα τις συνεχείς συστάσεις του τύπου για την πάταξη κρουσμάτων κατασκοπείας σε βάρος της κρατικής υπόστασης και ασφάλειας «είναι ωστόσο βέβαιο παρατηρεί ο ΔΗ.ΣΥ ότι η προσπάθεια να ήταν πιο αποδοτική από καιρο, αν ο πολύτιμος χρόνος και τεράστια ενέργεια δεν κατασπαταλούνται στο φακέλλωμα φιλησυχών ανθρώπων και νοματών πολιτών». Αυτά δήλωνε ο ΔΗ.ΣΥ και έγραφε το εκφραστικό του όργανο για την όλη υπόθεση. Έρχεται όμως ο Αρχισυντάκτης της Σημερινής για να μας πει στις 4 του Δεκεμβρίου σε άρθρο του στην Τρίτη σελίδα ότι «η υπόθεση των Τουρκοκυπρίων πρακτόρων που έδωσε για αρκετές μέρες τροφή στον ανεύθυνο μας τύπο, κατέληξε τελικά σε φιάσκο και οι οκτώ Τ/Κύπριοι, που είχαν συλληφθεί αφέθηκαν ελεύθεροι αφού κρατήθηκαν δυο η τρεις βδομάδες και παρουσιάστηκαν στο δικαστήριο δυο φορές».

Επιρρίπτει δε ο Αλ. Κων/δης το φιάσκο στην Κυβέρνηση του Κυπριανού προπαθώντας να μας πει ότι ο Κυπριανός απέτυχε στην επαναπροσέγγιση και ότι ο Συναγερμός θα τα φέρει καλύτερα βόλτα. Νομίζουμε ότι περισσότερα σχόλια για την «Σημερινή» και για τα όσα γράφει δεν χρειάζονται, ούτε και για το κόμμα που κύρια εκπροσωπεί. Ένα μόνο απορω με τον Αλ. Κων/δη: πως ανέχεται να συμμετέχει σε μια ανεύθυνη εφημερίδα όπως ο ίδιος την αποκαλεί.

Πρέπει να αναφερθεί ότι ο τύπος για να φτάνει στα συμπεράσματά τα οποία έφτανε επικαλείτο συνεχώς «έγκυρες πηγές» και «ανεπιβεβαίωτες πληροφορίες». Η αστυνομία ανακοίνωσε πως στα χέρια των Τ/Κ συλληφθέντων οι οποίοι κρατούντο για Τρίτη βδομάδα, βρέθηκαν ενοχοποιητικά στοιχεία κι αντίκειμενα. Τι ήταν αυτά όμως δεν μας είπαν.

Το φιάσκο αυτό της «κατασκοπείας» δημιουργεί ένα τεράστιο θέμα. Επιβάλλεται η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ να εγείρουν θέμα στη Βουλή για να γίνει έρευνα σχετικά με τους υπεύθυνους γι' αυτό το φιάσκο και να τιμωρηθούν παραδειγματικά οι ένοχοι.

Πρέπει να επιμένουν τα κόμματα της Αριστεράς στα ερωτήματα που τέθηκαν στην Κυβέρνηση και συνεχίζουν να παραμένουν απάντητα.

1. Παρέδωσε τους δυο Τούρκους στα κατοχικά στρατεύματα;

2. Παραδόθηκαν στα κατοχικά στρατεύματα Τουρκοκύπριοι πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας;

Έτσι θα προωθηθεί και η ουσιαστική προσέγγιση και συνεργασία μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων εργαζομένων που είναι και οι μόνοι που έχουν κοινά συμφέροντα και επιδιώξεις.

Ακόμα δε και να απαιτηθεί άμεσα όπως σταματήσουν οι τρομοκρατικές ενέργειες σε βάρος των Τ/Κυπρίων και να αντιμετωπίζονται σαν ίσοι πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας και όχι σαν πολίτες γ' κατηγορίας.

ΜΑΡΚΟΣ ΖΑΒΡΟΣ

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

Συνέχεια από την 1η

εκλογές -αντι να προβληματιστεί για το που κατάντησε το κόμμα -ήταν να αποβάλει τον Π. Παύλου, τον Νίκο Κόκκινο κι ύστερα ΟΛΟΚΛΗΡΗ την ηγεσία της Λεμεσού.

Στο μεταξύ οι ομάδες βάσης και άλλα κομματικά όργανα αφέθηκαν να φυτοζωούν η να διαλυθούν χωρίς καμμία καθοδήγηση χωρίς τακτικές συνεδρίες, χωρίς ιδεολογικό ανέβασμα. Φοβούμενη το ζωντάνεμα και τους προβληματισμούς της βάσης η κομματική ηγεσία προτίμησε να μεταχειριστεί τα μέλη της σαν εκλογικό σαρφέτο, ζητώντας τους άθλους να παίξουν το ρόλο του πειθγνίου αφισοκόλλητη και διανομέα προεκλογικών εγγράφων, φωτογραφιών του Λυσαριδίου και προεκλογικών αναπτύρων!

Η κατάσταση αυτή συνεχίζεται δυο μήνες πριν τις εκλογές!! Δίνοντας έμφαση στην προσωπικότητα του Βάσου Λυσαριδίου και μια προσπάθεια (που δεν πήθε κανένα) να πλασάρει τον Λυσαριδίου σαν προσωπικότητα κι όχι σαν Πρόεδρο του Σοσιαλιστικού κόμματος («Πρόεδρος όλων των Κυπρίων», «Πρόγραμμα Βάσου Λυσαριδίου» κλπ) διέλυσαν ουσιαστικά τα κομματικά όργανα κι άφησαν μόνο το Λυσαριδίου να διεξάγει την προεκλογική εκστρατεία.

Ποιος όμως συναγωνιστές θα κτυπήσει πόρτες για να πείσει τους ψηφοφόρους των παραδοσιακών κομμάτων για την υποψηφιότητα Λυσαριδίου;

Ποιος θα μιλήσει στα εργοστάσια, τα γραφεία, τα καφενεία, τα λεωφορεία, στους συλλόγους και τα γήπεδα για να μετακινήσει σημαντικό μέρος από το 92% του λαού από τις παραδοσιακές του, επιλογές, για να φέρει το Λυσαριδίου ανάμεσα στους δυο πρώτους υποψηφίους;

Ποιος θα στηρίξει οικονομικά, και πολιτικά το κόμμα, ποιος θα το προστατέψει μαζί και τον υποψήφιο του από τις επιθέσεις των αστών και της ηγεσίας του ΑΚΕΛ; Ποιος θα στηρίξει τον Λυσαριδίου όταν αναδειχθεί στην Προεδρία;

Ποιος άλλος συναγωνιστές από την κομματική βάση; Κι όμως Λυσαριδίου συζητήσε και συζητά το «πρόγραμμα του» με νοικοκυρές, επιστήμονες και «ανθρώπους του θεάτρου» με ΟΛΟΥΣ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΒΑΣΗ. Σε ποια ομάδα Βάσης, συναγωνιστές σε ποια επαρχιακή επιτροπή έχει κατέβει το Πρόγραμμα για συζήτηση και έγκριση;

Κι ακόμα χειρότερα. Αντι επιτέλους η κομματική γραφειοκρατία να σταματήσει το στερο σεκταρισμό της και να καλέσει όλους τους υποστηρικτές τους ΑΠΟΒΛΗΜΕΝΟΥΣ, ΑΠΟΜΟΝΩΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΗ σε μια ενιαία προεκλογική πάλη αποφάσισε να επεκτείνει το κινήμα (μετα την Λευκωσία την Πάφο και τη Λεμεσό) στη Λάρνακα και την Αμμόχωστο, απομονώνοντας δραστήριους αγωνιστές και απειλώντας με αποβολές.

Γνωρίζουμε πως είναι πιθανό μερικές απ' αυτές τις πικρές αλήθειες να χρησιμοποιήσουν οι εχθροί του κόμματος για να πλήξουν προεκλογικά την ΕΔΕΚ. Δεν τα λέμε όμως όλα αυτά ανεύθυνα και άσκεφτα. Τα λέμε γιατί έχουμε βαρεία υποχρέωση απέναντι στο εργατικό κίνημα, τα μέλη, τα στελέχη και τους υποστηρικτές της ΕΔΕΚ. Τα λέμε για να μην κατηγορηθούμε και εμείς πως αποκρύψαμε από την κομματική βάση το τι πραγματικά συμβαίνει σήμερα. Τα λέμε τέλος σε μια τελευταία προσπάθεια να συναντήσουμε την ηγεσία του κόμματος για μια ριζική αλλαγή πορείας.

Κάθε Εβελίτης σήμερα για να είναι ήσυχος με τη συνείδηση του πρέπει να αντιδράσει. Να αντιδράσει χωρίς απογοητεύσεις και φυγομαχίες για να σώσει το κόμμα από την καταστροφή. Μένουν δυο μήνες πριν από τις εκλογές. Μπορούν να γίνουν πολλά μέσα σε δυο μήνες. Αν η κομματική βάση δράσει μαζικά, δυναμικά και οργανωμένα μέσα από τις δομές του κόμματος μπορεί να αλλάξει την πορεία του κόμματος.

Το εκλογικό πρόγραμμα του

Βάσου Λυσαριδίου - παρα την εγκατάλειψη αρχών και επαναστατικών συνθημάτων - είναι το καλύτερο που έχουν μπροστά τους οι Κύπριοι ψηφοφόροι. Εξ άλλου αυτό το πρόγραμμα κάτω από την οργανωμένη πίεση της βάσης μπορεί να τροποποιηθεί, να επεκταθεί και να καλύψει όλα εκείνα τα στοιχεία που στερούν την πυγμή. Τις κρατικοποιήσεις των Τραπεζών, των Ασφαλιστικών Εταιρειών, των βασικών μονοπωλίων και το πέρασμα τους κάτω από εργατικό έλεγχο και διοίκηση. Την σχεδιοποίηση της οικονομίας για να εξυπηρετεί το κοινωνικό σύνολο κι όχι το κέρδος μερικών ιδιωτών.

Την αντικατάσταση των συνομηλών ανάμεσα στους αστούς με τις συννομιλίες των αριστερών κομμάτων (Ε/Κ και Τ/Κ) για μια λευτέρη και σοσιαλιστική Κύπρο.

Η κομματική ηγεσία δεν μπορεί επί άπειρον να παραγνωρίζει την κομματική βάση. Ιδιαίτερα όταν αυτή είναι ζωντανή, οργανωμένη και δυναμική.

Η Κομματική ηγεσία δεν μπορεί επί άπειρον να κρατά τα πιο δραστήρια τα πιο αγωνιστικά στρώματα έξω από τους κόλπους της ΕΔΕΚ.

Ιδιαίτερα όταν η κομματική βάση απαιτήσει την επιστροφή τους στο κόμμα η έστω την ενεργη ανάμειξη τους στην προεκλογική εκστρατεία.

Σύντροφοι! Για την εργατική τάξη και τους μαρξιστές οι εκλογές δεν είναι το παν. Οι εκλογές λειτουργούν κάποτε και σαν μια ασπική μονούβρα για να δίνονται ψευδαισθήσεις δημοκρατίας στους εργάτες. Για να ανεβάζονται κάποτε ακόμα και εκπρόσωποι τους στη Βουλή και την κυβέρνηση που πολλές φορές έχουν κρατήσει τους εργάτες μακριά από τον πραγματικό αγώνα ενάντια στους κεφαλαϊκούς για τη κατάληψη των εργοστασίων και της γης των τσιφλικιών και για τη αντιμετώπιση των μηχανισμών καταπίεσης του αστικού κράτους (στρατός αστυνομία κλπ) οι εκλογές όμως δημιουργούν πάντα τεράστια πολιτική ζύμωση και προβληματισμό ανάμεσα στις μάζες.

Δημιουργούν συνθήκες ανεβασματος συνειδήσεων και μετακίνησης μαζών προς τις σοσιαλιστικές ιδέες.

Οι προεδρικές εκλογές του 83 είναι ιδιαίτερα σημαντικές για το Κυπριακό εργατικό κίνημα. Για πρώτη φορά δημιουργούν συνθήκες έντονης ταξικής αντιπαράθεσης και πάλης. Έτσι, κανένας μαρξιστής, κανένας σοσιαλιστής, κανένας αριστερός, κανένας Εβελίτης δεν δικαιούται να μείνει μακριά από την προεκλογική μάχη.

Ταυτόχρονα η ταξική πάλη δεν τελειώνει μετά τις εκλογές. Ακόμα και στην περίπτωση που θα κερδίσαμε την προεδρία όπως δείχνει και το παράδειγμα της Γαλλίας, της Ελλάδας και της Ισπανίας (και παλιότερα της Αγγλίας, της Γερμανίας, της Σουηδίας) - η εξουσία της εργατικής τάξης θα ήταν ακόμα μακριά. Οποιοδήποτε λοιπόν και αν είναι ο εκλογικό αποτέλεσμα, η εργατική τάξη θα συνεχίσει να χρειάζεται δυνατές, μαζικές, επαναστατικές οργανώσεις. Μια απ' αυτές είναι και το Σ.Κ. ΕΔΕΚ όσο κι αν εγκαταλείπει η γραφειοκρατία του κόμματος τις επαναστατικές του παραδόσεις. Η κομματική βάση πρέπει να παλαίψει για να προστατέψει η ίδια αυτές τις παραδόσεις. Τόσο για χάρη της νίκης του κόμματος στις εκλογές όσο και για την αποτελεσματική συνέχισή του αγώνα μετά τις εκλογές.

Η ΕΔΕΚ μπορεί ακόμα να αποτελέσει την αριστερή εσθλακτική λύση εξουσίας για τους Κύπριους εργαζομένους. Φτάνει να παλαίψει σωστά η κομματική βάση. Φτάνει να πάψει να ανέχεται την παραγνωρίση της από την ηγεσία.

Η ΕΔΕΚ μπροστά, η κόμματα να κερδίσει μια σημαντική νίκη, τις εκλογές με ουσιαστικό ανέβασμα του ποσοστού ψήφων. Φτάνει να προβάλει ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα, φτάνει να βάλει μπροστά αποφασιστικά με μια βάση ενωμένη, οργανωμένη κι ενθουσιασμένη.

ΛΟΝΔΙΝΟ: ΚΟΙΝΗ ΠΑΡΑΤΑΞΗ Ε/Κ-Τ/Κ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Η διαίρεση της Ε/Κ και Τ/Κ κοινότητας μετά από την εισβολή του 1974 έχει κάνει την επαφή μεταξύ των δυο κοινοτήτων πολύ δύσκολη και οπωσδήποτε οι άμεσες επαφές μέσα στο Κυπριακό έδαφος είναι σχεδόν αδύνατες. Ακόμα οι αστικές τάξεις, προσπαθούν η κάθε μια ξεχωριστά, για δικό-της σκοπό, να απομονώσουν τους Ε/Κ και Τ/Κ από την πραγματική υφή του Κυπριακού προβλήματος δημιουργώντας εθνικιστικά μίσση και μεγεθύνοντας τις θρησκευτικές διαφορές και τις διαφορές γλώσσας και κουλτούρας.

Οι λόγοι που γίνεται αυτό έχουν αναλυθεί παρα πολλές φορές από την Σ. Έκφραση (βλ. περασμένο φύλλο). Η πραγματικότητα είναι ότι για τη λύση του Κυπριακού η ενότητα των Ε/Κ και Τ/Κ εργατών είναι μια αναγκαιότητα. Οι αστικές τάξεις των δυο κοινοτήτων είναι οι

άμεσοι υπεύθυνοι γι αυτό τον διαχωρισμό μιας και τα οικονομικά συμφέροντά τους συγκρούονται και είναι γι' αυτό που δεν είναι διατεθειμένοι να προχωρήσουν την λύση του προβλήματος ένα βήμα μπροστά. Αντίθετα η εργατική τάξη του νησιού, Τ/Κ και Ε/Κ, δεν έχουν καμία διαφορά μεταξύ τους, και είναι οι μόνοι που έχουν διάθεση να δουλέψουν για μια ενιαία σοσιαλιστική Κύπρο.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, φοιτητές στην Αγγλία, Ε/Κ και Τ/Κ, έχουν δημιουργήσει, για πρώτη φορά από το 1974, μια κοινή φοιτητική παράταξη, την Ενιαία Κίνηση Φοιτητών.

Η ίδρυση-της έχει πολλούς σκοπούς. Να δείξει την δυνατότητα συνεργασίας μεταξύ Ε/Κ και Τ/Κ, να δείξει ότι είναι δυνατό Ε/Κ και Τ/Κ να συμφωνούν πάνω στους τρόπους και τα πλαίσια της λύσης του Κυπρια-

κού, να δείξει την διεθνιστική υφή του προβλήματος αλλά κύρια να προωθήσει τις ιδέες της φοιτητικής παράταξης μέσα στα εργατικά κόμματα όπου ο καθένας από τα μέλη της παράταξης ανήκει. Και αυτό γιατί η φοιτητική παράταξη πιστεύει ότι η κύρια δύναμη λύσης του Κυπριακού είναι η εργατική τάξη και οι οργανώσεις της - οι συντεχνίες, τα εργατικά αριστερά κόμματα.

Για να αναγγείλει την δημιουργία της φοιτητικής παράταξης οργάνωσε μια συγκέντρωση γνωριμίας όπου τα 40 παρευρισκόμενα άτομα ένοιωσαν από κοντά, με την συζήτηση, με τις διάφορες απόψεις που εκφράστηκαν στα τραπέζια την δυνατότητα μιας τέτοιας συνεργασίας. Στη συγκέντρωση μίλησαν για τις απόψεις και τους σκοπούς της παράταξης 2 αντιπρόσωποι της οργανωτικής Επιτροπής, ένας Τ/Κ και ένας Ε/Κ

Επίσης εξαπρέτισε την δημιουργία-της, εκπρόσωπος της φοιτητικής παράταξης ΔΗΚΦΑ.

Η φοιτητική παράταξη οργάνωσε, επίσης, μια συζήτηση για το Κυπριακό πρόβλημα. Οι ομιλητές (Ε/Κ και Τ/Κ) αναφέρθηκαν στους λόγους που διαίρεσαν τις δυο Κοινότητες τον ρόλο που έπαιξε σε αυτό οι αστικές τάξεις των δυο Κοινοτήτων και έδειξαν πως η λύση του Κυπριακού μπορεί να γίνει μόνο μέσα από μια διεθνιστική πολιτική όπου η εργατική τάξη της Τουρκίας της Ελλάδας και η Ενωμένη εργατική τάξη της Κύπρου Ε/Κ και Τ/Κ θα κτυπήσουν τους αίτιους του διαχωρισμού και της καταπίεσης της εργατικής τάξης για να φέρουν μια λύση χωρίς ξένους στρατούς και χωρίς τα εμπόδια που υπάρχουν τώρα για μια Κύπρο Ελεύθερη και για Κοινωνική δικαιοσύνη

στο νησι και σε ολόκληρη την περιοχή. Μετα τις ομιλίες επακολούθησε συζήτηση μέσα στο ακροατήριο όπου ακούστηκαν οι απόψεις σχεδόν όλων των παρευρισκόμενων. Η αναγκαιότητα πολλών άλλων τέτοιων εκδηλώσεων φάνηκε από το γεγονός ότι η συζήτηση συνεχίστηκε πολύ περισσότερο από τα χρονικά όρια που είχαν από προηγουμένως αποφασιστεί, γι' αυτό και η φοιτητική παράταξη υποσχέθηκε. Και άλλες τέτοιες συγκεντρώσεις πολύ σύντομα.

Η φοιτητική παράταξη έχει ήδη ενταχθεί στον Σύλλογο Κυπρίων Φοιτητών Αγγλίας (ΣΥ.Κ.-Φ.Α.) ο οποίος ανήκει στην ΠΟΦΝΕ.

Ανταπόκριση από το Λονδίνο-Ντινός Χ.

ΟΙ ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Συνέχεια από την 3η

κοινωνική πολιτική που θα εφαρμοστεί, θα μεγαλώσουν το έλλειμμα του προϋπολογισμού. Έτσι οι σοσιαλιστές επιδιώκουν την άρση των φορολογικών βαρών. Ιδιαίτερα θα αφησθή η φορολογία στα μεγάλα εισοδήματα θα χτυπηθεί η φοροδιαφυγή. Όλα τούτα θεωρούνται αναγκαία έτσι ώστε να μπορέσει η νέα σοσιαλιστική κυβέρνηση να ανακατανέμει το εισόδημα για το όφελος των ασθενέστερων, εισοδηματικά τάξεων. Στη βιομηχανική τους πολιτική, οι σοσιαλιστές βεβαιώνουν, ότι θέλουν να συμβάλουν, στο μέτρο του δυνατού, στο να έχουν οι ιδιωτικές επιχειρήσεις μεγάλα περιθώρια κέρδους και να είναι ανταγωνιστικές στο διεθνές επίπεδο. Το δημόσιο θα στηρίζει τους παραδοσιακούς βιομηχανικούς κλάδους όπως επίσης και τους βιομηχανικούς κλάδους υψηλής τεχνολογίας, που έχουν δυσκολίες, τονίζοντας ότι οι δέφτεροι, μελλοντικά, θα παίξουν σημαντικό ρόλο στην οικονομική ανάπτυξη. Παράλληλα θα ενισχυθούν οι εξαγωγικές και μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Το Σ.Κ. υποστηρίζει την ένταξη στην ΕΟΚ

εχτιμόντας ότι μ' αυτό τον τρόπο θα διεφκολυνθεί η διαδικασία εκσυγχρονισμού της οικονομίας. Παράλληλα βασίζουν την επιτυχία του προγράμματος-τους στην ενθάρρυνση των ξένων επενδύσεων και τη μετατροπή της χώρας σε χώρο υποδοχής κεφαλαίων από τις Ε.Π.Α. Καναδά, Ιαπωνία, Αραβες κ.τ.λ. Με γνώμονα τα πιο πάνω, εντάσσονται και οι τράπεζες στο πλαίσιο του προγράμματος-τους που τώρα θα πρέπει να συνεργάζονται στενά με τη νέα σοσιαλιστική κυβέρνηση για την επιτυχία της ανάκαμψης στις ιδιωτικές επενδύσεις. Οι τράπεζες θα υποχρεωθούν να χρηματοδοτήσουν και τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Η τράπεζα της Ισπανίας θα ασκεί γενικά και δυναμικά εποπτικό ρόλο στα πλαίσια της νέας πολιτικής. Θα γίνει επίσης ένας ειδικός οργανισμός ελεγχόμενος από το κράτος που θα συντονίζει τις ενέργειες για την εξασφάλιση χρηματοδότησης μακροπρόθεσμων επενδύσεων. Τέλος το πρόγραμμα περιλαμβάνει μέτρα για τον περιορισμό στην κατανάλωση ενέργειας, τη κάλυψη ενεργειακών αναγκών κατά μεγάλο

μέρος από το κάρβουνο και το φυσικό αέριο, περιορίζοντας παράλληλα το φιλόδοξο σχέδιο, της παλιάς κυβέρνησης, για τη κατασκευή σε μεγάλη κλίμακα πυρηνικών σταθμών ενεργείας. Έμφαση δίνεται στην αξιοποίηση της υδροηλεκτρικής ενέργειας. Η μόνη εθνικοποίηση που αναφέρεται στο πρόγραμμα αφορά το δίκτυο διανομής του ηλεκτρισμού που είναι μια αφρονόμητη πραγματικότητα στις δυτικές βιομηχανικές χώρες. Μέτρα περιλαμβάνονται επίσης για τη προστασία του καταναλωτή, για τον έλεγχο της ποιότητας των αγαθών για την ανάπτυξη της οικοδομικής δραστηριότητας κ.α.

ΟΙ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Η Ισπανική εργατική τάξη με το να δώσει τη πλειοψηφία στο Σ.Κ. του Γκονζάλες, δείχνει ότι δεν έχει καμία εμπιστοσύνη στην τάξη και το στρατό. Μας δείχνει ότι μπορεί να στηριχτεί στις δικές της δυνάμεις, τη πείρα και θεωρία της, και να παλαίψει για την αλλαγή της μορφής και δομής της κοινωνίας επιβάλλοντας τους τη δική της θέληση και λύση

πάνω στο πρόβλημα της οργανικής κρίσης του καπιταλισμού. Παρα το γεγονός ότι οι στόχοι που βγαίνουν μέσα από το πρόγραμμα είναι σωστοί, παρα το γεγονός ότι τα μέτρα που πρόκειται να πάρει η νέα σοσιαλιστική κυβέρνηση, για την υλοποίηση των στόχων είναι θετικά από μόνα τους, διάφορα γεγονότα και σκέψεις που διέπουν το πρόγραμμα και τη ζωή του σοσιαλιστικού κόμματος μας κάνουν να σκεφτούμε ότι τελικά το Σ.Κ. δε πρόκειται να συνταφιστεί απόλυτα με τις επιδιώξεις της εργατικής τάξης.

Οι στόχοι για τη καταπολέμηση της ανεργίας και του πληθωρισμού, μιας κοινωνικής πολιτικής με στόχο την ανάπτυξη του βιοτικού επιπέδου των εργατών (μίνιμουμ μισθοί, τιμητική προσαρμογή συντάξεων κλπ) δε σημαίνουν τίποτε άλλο παρα αφαίρεση κέρδους από τα χέρια των καπιταλιστών. Όμως το γεγονός αφο θα φέρει την αντίδραση των καπιταλιστών, γιατί ούτε ήταν μα ούτε είναι πρόθυμοι να μειώσουν ποτε τα κέρδη τους. Μόνο και μόνο η αναφορά σε πολιτική τιμών και εισοδημάτων, δείχνει πως δεν υπάρχει καμία διάθεση για δομικές αλλαγές. Δείχνει όμως ότι θα προσπαθήσει να εξωραϊσει το σύστημα και να το διατηρήσει.

Απόπειρες για εφαρμογή μιας τέτοιας πολιτικής έχουν γίνει κατά καιρούς και άλλοι χωρίς βέβαια επιτυχία. Ο Ισπανικός καπιταλισμός θα ενεργήσει με τέτοιο τρόπο ώστε να αφήσει τις τιμές για να διατηρήσει και να μεγαλώσει τα κέρδη του. Τη στιγμή που θα εφαρμοστεί μια τέτοια πολιτική (τιμών και εισοδημάτων) αφτόματα σημαίνει ότι τα κέρδη χτυπιούνται έτσι σταματούν να υπάρχουν οποιδήποτε κίνητρα για να συνεχίσουν οι καπιταλιστές τις επενδύσεις και τη παραγωγή. Το μόνο σίγουρο απ' αυτή την υπόθεση είναι ότι οι καπιταλιστές θα μπορούσαν μ' όλες τους τις δυνάμεις μια τέτοια πολιτική. Για τους ίδιους λόγους θα αποτύχει και η φορολογική μεταρρύθμιση μια και η κύρια της διαδρομή θάναι προς τα ψηλά εισοδήματα. Αφο θα συμβεί γιατί ο καπιταλισμός αναπτύσσει τη παραγωγή μόνο όταν έχει να κερδίσει. Κάθε άλλο αντίθετο, που στοχεύει στη μείωση του κέρδους σημαίνει αντίδραση από τη πλευρά του με επιτυχία. Η επιβολή και η επιτυχία μιας συνεργασίας ανάμεσα στους επιχειρηματίες την εργατική τάξη και τη κυβέρνηση, όπως αναφέρει το πρόγραμμα δεν θα γίνει ποτε, πραγματικότητα γιατί πρόκειται στην ουσία για συνεργασία ανάμεσα στις δυο εκείνες δυνάμεις που κάνουν την ταξική πάλη ένα γεγονός υπαρκτό. Δεν υπάρχουν κοινά συμφέροντα ανάμεσα στους στους βιομήχανους και την εργατική τάξη. Έτσι η νέα σοσιαλιστική κυβέρνηση θα βρεθεί σε πολύ δύσκολη θέση, στη προσπάθειά-της να εμποτεύει και να διατητεί μια τέτοια συνεργασία. Γιατί αν οι κεφαλαιοκράτες εξακολουθήσουν να κατέχουν τα μέσα παραγωγής, θα διατηρήσουν την ίδια στιγμή την ιδιωτική πρωτοβουλία, τους νόμους της αγοράς, (που τους καθορίζουν όσο έχουν τα μέσα παραγωγής) την αναρχία στη καπιταλιστική ανάπτυξη και το κέρδος σα κύριο παράγοντα που καθορίζει τις επενδύσεις και τους ρυθμούς

ανάπτυξης. Χωρίς υπεραξία και ψηλά κέρδη οι καπιταλιστές δεν έχουν καμία διάθεση για επενδύσεις και ανάπτυξη της παραγωγής.

Η συσσώρευση όμως υπερκερδών απ' αφοτους, ρίχνει όλο και πιο χαμηλά το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης ιδιαίτερα τώρα που ο καπιταλισμός περνά την οργανική του κρίση. Έτσι το γεγονός ότι όλα τούτα δε πρόκειται να 'αλλάξουν, τοποθετεί το στόχο της συνεργασίας ανάμεσα στους άστους βιομήχανους την εργατική τάξη και τη σοσιαλιστική κυβέρνηση, στη σφαίρα του ονείρου.

Προχωρώντας πιο πέρα, η στήριξη της βιομηχανικής πολιτικής, της σοσιαλιστικής κυβέρνησης του Γκονζάλες, πάνω στον ιδιωτικό τομέα, όχι μόνο δε θα λύσει το πρόβλημα μας, αλλά θα το οξύνει. Ο παγκόσμιος καπιταλισμός βρίσκεται σε μια βαθειά οργανική κρίση.

Το ίδιο και το Ισπανικό του κομμάτι. Έτσι δεν υπάρχει καμία λογική στο να δίνονται κίνητρα για μεγαλύτερη ανάπτυξη τη στιγμή που ο καπιταλισμός το μόνο πράγμα που παράγει είναι η κρίση και η φτώχεια για τους εργαζομένους. Το πρόβλημα ξεκινά από τη στήριξη της παραγωγής πάνω στην ιδιωτική πρωτοβουλία, και τη συσσώρευση υπερκερδών απ' τους καπιταλιστές. Έτσι η λύση, λογικά, και το ξεπέραςμα της κρίσης, βρίσκονται στην κατάρρευση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, την επιβολή της κοινωνικοποίησης στα μέσα παραγωγής, τον κεντρικό σχεδιασμό στη διαδικασία της παραγωγής, κάτω από τον έλεγχο και την εξουσία της εργατικής τάξης. Αφο είναι και η λογική με την οποία οι εργατικές μάζες έστειλαν στη πλειοψηφία και τον σχηματισμό κυβέρνησης το Σοσιαλιστικό κόμμα του Γκονζάλες.

Το γενικό συμπέρασμα που βγαίνει από το πρόγραμμα είναι ότι είναι τα θετικά μέτρα και στόχους που βάζει, η λύση που προωθείται για το ξεπέραςμα της κρίσης, επιδιώκεται μόνο μέσα στα πλαίσια του υπάρχοντος κοινωνικού συστήματος. Αλλά το να επιδιώκει κανείς να ξεπεράσει μια κρίση, μένοντας μέσα στα πλαίσια του συστήματος που δημιούργησε και συντηρεί τη κρίση είναι το λιγότερο ανηφόικο. Έτσι η ανεργία, ο πληθωρισμός, η άνιση κατανομή του εισοδήματος θα εξακολουθήσουν να υπάρχουν και να οξύνονται. Η επιμονή τέλος και η επιτυχία του ηγέτη του Σ.Κ. Γκονζάλες να αλλάξει χαρακτηριστικά το κόμμα, αφαιρώντας το Μαρξισμό απ' τις αρχές του, οι διάφορες περιέργες δηλώσεις του όπως «δε μπορεί να φανταστού την Ισπανική δημοκρατία χωρίς το βασιλιά» κ.α. ο τρόπος που αντιμετωπίζει το στρατό (προσπαθώντας να δικαιολογήσει στους στρατηγούς τη νόμιμοφροσύνη του στο σύστημα που αφοτι φρουρούν) δε μας αφήνουν περιθώρια να σκεφτούμε ότι ο Γκονζάλες και η νέα σοσιαλιστική του κυβέρνηση, θα ταφτούν με τις διαθέσεις των αριστερών μαζών που το οδήγησαν στο φτάξιμο αφοδύναμης κυβέρνησης.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΖΑΒΡΟΣ

Η ΠΑΣΥΔΥ

Συνέχεια από την 2η

ΑΚΕΛ (την εποχή που ο Κυπριανού ήταν ακόμα «ανάξιος» που επέρριπτε την ευθύνη για την ανατροπή της αξιολόγησης των μισθολογικών κλιμάκων της Δημόσιας Υπηρεσίας στον Κυπριανού και την Κυβέρνηση του, επρριπίτε τώρα όλες τις ευθύνες (μέσα από τα άρθρα του Αγγελίδη στη «Χαραυγή») στην ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ, υπερτονίζοντας τους ψηλούς μισθούς των Δημ. Υπαλλήλων.

Ο «Φιλελεύθερος» μάλιστα φτάνει στο σημείο, συγκρίνοντας τους μισθούς των £13 τη βδομάδα στα βαλιτσοποιεία με τους μισθούς των Δημ. Υπαλλήλων, να προτείνει τις περικοπές στους μισθούς των τελευταίων και την ανακατανομή τους ανάμεσα στους χαμηλά αμειβόμενους εργατές γιατί διθθεν δεν μπορούν οι βιομήχανοι βαλιτσοποιοί να πληρώσουν αυξήσεις!

Εδω η συνωμοσία ξεσκεπάζεται πέρα για πέρα. Για τα οικονομικά χάσματα, για τους χαμηλούς μισθούς, για τα προβλήματα της οικονομίας δεν ευθύνεται το άδικο, χαστικό σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας - ο καπιταλισμός - δεν φταιν οι βιομήχανοι κι οι Κολοκασιδίδηδες αλλά οι υψηλόμισθοι Δημ. Υπάλληλοι! Δεν φταιν οι «σύμμαχοι» γραφειοκράτες της κυβέρνησης Κυπριανού - οι «καλοί» αστοί - αλλά οι υπάλληλοι. Δεν φταιν τα αφεντικά των βαλιτσοποιών, των εργατών στα παπούτσια, στα είδη ένδυσης με τους μισθούς £13 και £15 τη βδομάδα αλλά οι συνάδελφοι εργαζόμενοι Δημ. Υπάλληλοι. Δεν χρειάζονται λοιπον κληροποιήσεις και απεργιακούς αγώνες για να φτάσουν οι βιομηχανικοί εργατές τα επίπεδα μισθών και ωφελημάτων των δημ. υπαλλήλων. Χρειάζεται παγοποίηση

ση και περικοπή μισθών και ωφελημάτων των τελευταίων!!

Η αντίδραση της ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ, και της μάζας μελών της σ' αυτές τις επιθέσεις ήταν δικαιολογημένα βίαιη.

Στην αρθρογραφία, τις διακηρύξεις και τις ομιλίες τους σε συνελεύσεις υπέδειξαν τους πραγματικούς αίτιους της οικονομικής ύφεσης.

Αυτους που φυγάδευσαν £800 εκατομμύρια στο εξωτερικό. Τους φοροφυγάδες και τους κομπιναδόρους. Αυτους που χτίζουν οκέλλες τους £300,000 (χτίζονταν το 1982 112 παλάτια αξίας πάνω από £1,500,000) και προκάλεσαν την κυβέρνηση να δημοσιεύσει πλήρη και αναλυτικά στοιχεία για την κατανομή του εθνικού εισοδήματος και κατάλογο των φορολογουμένων και των ποσών που πληρώνουν.

Πολύ σωστά είδε η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ, την επίθεση ενάντια στα μέλη της σαν επίθεση διάσπασης των εργαζομένων με απώτερο στόχο τη μείωση των μισθών όλων των εργαζομένων με τις εκλογές.

Ήδη, καλυμμένη πίσω από το πραπέτασμα καπνυ που έρριχναν εργοδότες - δεξιες εφημερίδες - «Χαραυγή» και ΠΕΟ, η Κυβέρνηση - μέσα από τη Βουλή - καταψήφισε τα νομοσχέδια για την παραχώρηση 1 εκατ. λίρων για το Ταμείο Ευημερίας Δημ. Υπαλλήλων (ίδρυση βρεφοπαιδοκομικών σταθμών) καταστρατηγώντας σχετική συμφωνία με την ΠΑΣΥΔΥ κι ανατρέποντας το θεσμο των ελεύθερων διαπραγματεύσεων. (Οι Βουλευτές της ΕΔΕΚ ψήφισαν αποχή).

Μέσα από τις συνδυασμένες επιθέσεις εναντίον τους οι Δημ. Υπάλληλοι άρχισαν να συνειδητο-

ποιούν την άμεση αναγκαιότητα για τη δημιουργία ενός ενιαίου Συνδικαλιστικού φορέα, ενός Κογκρέσου Συντεχνιών, που αποτελεί τη μόνη εγγύηση ενότητας, τον μόνο σίγουρο και σταθερό παράγοντα ομοιομορφής διαδικασίας διεκδίκησης αιτημάτων και κοινών ρυθμών αύξησης μισθών και ωφελημάτων. Χωρίς αυτό το όπλο οι εργαζόμενοι της Κύπρου κινδυνεύουν να γίνουν έρμαιο της Κυβέρνησης, των εργοδοτών και των ρεφορμιστών - αποστατών ηγετών των εργατικών οργανώσεων που έδειξαν το πραγματικό τους πρόσωπο με τις επιθέσεις ενάντια στους δημ. υπαλλήλους. Δεν υπάρχει καμιά δύναμη που να μπορεί να σταθεί ανημέτωπη σ' ένα τέτοιο ενωμένο κίνημα. Η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ, που σήμερα βρέθηκε στην πρωτοπορία του συνδικαλιστικού κινήματος με τις αγωνιστικές τοποθετήσεις και θέσεις της απέναντι στους κεφαλαιοκράτες της Κύπρου, για να νικήσει στον αγώνα της χρειάζεται συμμάχους μέσα στην εργατική τάξη. Στην εργατική τάξη πρέπει να απευθυνθεί συναγωνιστικά μιλώντας πάνω από τα κεφάλια των ηγεσιών της ΠΕΟ - ΣΕΚ καλώντας όλους τους εργαζόμενους σε συσπείρωση γύρω από τη δημιουργία του Ενιαίου Συνδικαλιστικού Φορέα. Αυτους που αντιπθενται σ' αυτό το ιστορικό κάλεσε πρέπει να τους καταγγείλει στα μέλη τους δημόσια. Σ' αυτή την ιστορική εκστρατία πρέπει να επιστρατεύει όλες της τις δυνάμεις και η ΔΕΟΚ.

Οπλισμένο μ' ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα ριζοσπαστικών αλλαγών και μέτρων - συμπεριλαμβανομένης της κρατικοποίησης των βασικών τομέων της οικονομίας (Τράπεζες, ασφαλιστικές εταιρείες, μονοπώλια) το Κογκρέσο των συντεχνιών της Κύπρου μπορεί εύκολα να συντρίψει τις επιθέσεις των κεφαλαιοκρατών και να 'αλλάξει τη μορφή της Κυπριακής κοινωνίας.

Δημ. Υπάλληλος

«ΛΙΤΟΤΗΤΑ» ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ!

Ο Παπανδρέου παγοποιά εισοδήματα, «αναστέλλει» τιμάρημο

Στο προηγούμενο μας τεύχος 126 σε ανάλυση μας για τις Δημοτικές εκλογές λέγαμε ότι η πτώση της Δημοτικότητας του ΠΑΣΟΚ, ιδιαίτερα στα μεγάλα αστικά Κέντρα Αθήνα, Πειραιάς, Θεσσαλονίκη, όπου κατοικεί το 70% του Ελληνικού λαού, και η στροφή προς το ΚΚΕ αποτελούσε μια σαφή προειδοποίηση προς την Κυβέρνηση Παπανδρέου να εγκαταλείψει τη δεξιά στροφή και τις παραχωρήσεις του προς τους βιομήχανους και να υλοποιήσει τα παλιά προγράμματα του κόμματος υλοποιώντας ταυτόχρονα τη μεγάλη αλλαγή που υποσχέθηκε.

Αντι όμως να προβληματίσουν τα αποτελέσματα των εκλογών την ηγεσία του κινήματος και να αποτελέσουν την απαρχή για μια έντονη αυτοκριτική σχετικά με την πολιτική της Κυβέρνησης στον ένα χρόνο που πέρασε, αντιθέτως σήμερα ενάμιση μήνα φέτος τες εκλογές εξαγγέλλονται νέα μέτρα λιτότητας από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ που έρχονται να κτυπήσουν τες πλάτες των εργαζομένων.

Συγκεκριμένα στις 8 του Δεκεμβρίου ο υπουργός Οικονομικών της Ελλάδος Γερ. Αρσένης εξέλαβε τη νέα εισοδημα-

τική πολιτική της κυβέρνησης και μέτρα οικονομικής, λιτότητας που αποτέλεσαν και το κύριο θέμα όλων των Αθηναϊκών εφημερίδων:

Ο Αρσένης ανακοίνωσε ότι δεν θα ικανοποιηθεί το αίτημα των εργαζομένων για βελτίωση των αποδοχών τους κατά το 1983 και ακόμη ότι μετατίθεται η εφαρμογή του μέτρου της Αυτόματης Τιμαριθμικής αναπροσαρμογής του 1983 για τον ερχόμενο Σεπτέμβριο, όπως και το ισότιμο της καταβολής της Αναπροσαρμογής αυτής του τελευταίου τετραμήνου του 1982 σε δυο δόσεις στη διάρκεια του

1983.

Στην απόφαση αυτή οδηγήθηκε η Κυβέρνηση όπως λέει κάτω από την πίεση της διαρκώς διογκούμενης ανεργίας που έφτασε τις 187.000 και του πληθωρισμού.

Σύμφωνα με το νέα μέτρα που εξαγέλθηκαν οι αποδοχές των χαμηλομισθών εργαζομένων θα είναι μειωμένες κατά 10% ενώ γύρω στο 17% θα είναι μειωμένες των υπολοίπων υπαλλήλων και των συνταξιούχων. Προσπαθεί δε η Κυβέρνηση να διαψεύσει τις αντιδράσεις των εργαζομένων λέγοντας ότι την απώλεια του πραγματικού επιδόματος των εργαζομένων μέσα στο 1983 και ένα σημαντικό μέρος από την αύξηση της παραγωγικότητας θα αποδοθούν στους εργαζομένους το 1984.

Οι στατιστικές που δίδονται για τη διεθνή οικονομική κατάσταση προβλέπουν συνέχιση της ύφεσης με ακόμη μεγαλύτερη όξυνση των οικονομικών προβλημάτων για το 84 όπως της ανεργίας του πληθωρισμού, ανεργίας κ.λ.π.

Η Γενική Συνομοσπονδία εργατών Ελλάδος (ΓΣΕΕ) εκφράζει την πλήρη αντίθεση της με την εισοδηματική πολιτική της Κυβέρνησης σε ανακοίνωση της που εξαγέλθηκαν την επόμενη της εξαγγελίας των μέτρων.

Επίσης η ΑΔΕΔΥ (Δημόσιοι Υπάλληλοι) καλεί την Κυβέρνηση να αναθεωρήσει αμέσως την εισοδηματική πολιτική της. Διαφορετικά την πολιτική αυτή θα ανατρέψει η ίδια η δημοσιοϋπαλληλική τάξη, με συγκεντρώσεις πορείες και απεργίες - αντιδράσεις που δεν θα αργήσουν να εκδηλωθούν.

Έτσι ενώ οι εργαζόμενοι χτυπιούνται από την ακρίβεια και βρίσκονται εκτεθειμένοι στο φασμό της ανεργίας αντι η Κυβέρνηση του Παπανδρέου να κτυπήσει του βιομήχανους και τα υπερκέρδη τους συνεχίζει να δίνει απλοχέρι σ' αυτούς. Ζητώντας περαιτέρω θυσίες από τους εργαζομένους, περιορισμό των οικονομικών διεκδικήσεων τους και μείωση του βιοτικού επιπέδου.

Τον Μάιο που μας πέρασε είχαμε στην Ελλάδα τες πρώτες μαζικές Γενικές απεργίες. Αυτή των Τραπεζοϋπαλλήλων και εκείνων των εργαζομένων στη συγκέντρωση.

Αντι όμως η Κυβέρνηση να προχωρήσει στην Κοινωνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος, σύστημα που έχουν οι εργαζόμενοι, με άμεση απαλλοτρίωση των καπιταλιστικών και άμεση συμμετοχή των εργαζομένων στον έλεγχο και διοίκηση των Τραπεζών εντούτοις προχώρησε σε αποβολές των Συνδικαλιστικών στελεχών της ΠΑΣΚΕ (Συνδικαλιστική παράταξη του ΠΑΣΟΚ) που αντιτίθενται στην τότε απεργοσπαστική πολιτική της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ, να δημιουργήσει κλίμα τρομοκρατίας και εκφοβισμού στα στελέχη και μέλη του Κινήματος.

Η Κοινωνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος θα έδινε την ευχέρεια στην Κυβέρ-

νήση να προγραμματίζει τις επενδύσεις και γενικότερα να σχεδιάζει την οικονομία σύμφωνα με τα πραγματικά συμφέροντα των εργαζομένων παράλληλα και με την κοινωνικοποίηση των βασικών μονοπωλίων. (Σήμερα 200 μεγάλες εταιρείες ελέγχουν το 80% της Ελ.βιομηχανικής παραγωγής).

Ακόμα και ενάντια στην Αγροτική πολιτική της Κυβέρνησης Παπανδρέου στρέφονται σήμερα οι Αγρότες με αγωνιστικές κινητοποιήσεις.

Δυο χιλιάδες περίπου Κορίνθιοι παραγωγοί εσπεριδοειδών «έκοψαν» στις 8 του Δεκεμβρίου για 5 ώρες την Πελοπόννησο από την υπόλοιπη χώρα χρησιμοποιώντας 600 αγροτικά και άλλα μηχανοκίνητα οι παραγωγοί κατέλαβαν τη γέφυρα του Ισθμού σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την αγροτική πολιτική της κυβέρνησης.

Στην διάρκεια του αποκλεισμού της Πελοποννήσου από την υπόλοιπη Ελλάδα μπλοκαρίστηκαν κατά μήκος της Εθνικής και κοντά στα διό-

δια 11.000 περίπου αυτοκίνητα.

Αυτες οι κινητοποιήσεις δείχνουν ότι οι εργαζόμενοι δεν είναι διαθετημένοι να ανεχτούν περαιτέρω μείωση του βιοτικού τους επιπέδου. Το ΠΑΣΟΚ πρέπει να σταματήσει να στηρίζεται στην Ιδιωτική πρωτοβουλία, δηλαδή στους υπαίτιους της κρίσης.

Οι συνεχείς υποχωρήσεις από το πρόγραμμα και τις διακηρύξεις του, οι συμβιβασμοί με την αστική τάξη και τα ημίμετρα που παίρνει δεν μπορούν να λύσουν ούτε τα εθνικά ούτε τα οικονομικά ούτε το κοινωνικά προβλήματα.

Μόνο με την κοινωνικοποίηση (Κρατικοποίηση με άμεσο εργατικό έλεγχο) των βασικών τομέων της οικονομίας (μονοπωλίων, τραπεζών, Ασφαλιστικών Εταιρειών και του εισαγωγικού εξαγωγικού εμπορίου) μπορεί να ολοκληρωθεί η σοσιαλιστική αλλαγή λύνοντας ταυτόχρονα και τα προβλήματα υπάρχουν, που γεννιούνται και συντηρούνται από το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

Συνέχεια από την 1η

στα καυτά προβλήματα που μας απασχολούν, της μισθολογικής και βαθμολογικής διάρθρωσης της Νοσηλευτικής Υπηρεσίας καθώς και των άλλων προβλημάτων που εκπηγάζουν από αυτά, όπως της πλημμελούς επάνδρωσης των Νοσοκομείων, το υπερβολικό νυχτερινό καθήκον, τη διεύθυνση της Νοσηλευτικής Υπηρεσίας κ.ά. Παρα τη δική μας διάθεση και υπομονή που δείξαμε για δυόμισυ τώρα χρόνια δεν καταλήξαμε σε λύσεις.

Είναι γεγονός αναμφίβολο ότι τα καθήκοντα στο νοσοκομείο είναι πολύ βαρεια κι οι ευθύνες τεράστιες: «Δυστυχώς τα λάθη ή οι αβλεψίες σε μας δεν επανορθώνονται» (ανακοίνωση).

Μπροστά σ' αυτές τις ευθύνες του επιτηθέματος ο μισθός των £140 είναι πραγματικά εξεφτελιστικός. Και συμβαίνει «ίσως γιατί οι αρμόδιοι βλέπουν στο πρόσωπο του νοσοκόμου τη φτηνή δουλειά, ή γιατί νομίζουν ότι το επάγγελμα του νοσοκόμου είναι μόνο αγαθοεργία» (ανακοίνωση).

Το εγκληματικό όμως από τη μεριά της κυβέρνησης είναι ότι «επιτρέπει τη λειτουργία των νοσοκομείων με επικίνδυνο αριθμό σε νοσηλευτικό προσωπικό». Για παράδειγμα: Με βάση την επίσημη μελέτη το 1977 και 1980, το Γενικό Νοσοκομείο Α/σίας έπρεπε να έχει 581 Νοσηλευτικό προσωπικό, και έχει σήμερα μόνο 462. Η έλλειψη της σωστής και επαρκούς επάνδρωσης στη βάση έχει σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία σωρού προβλημάτων: «Αναγκάζει το προσωπικό να εργάζεται κάτω από αντίξοες συνθήκες και άγχος, και πολύ περισσότερο να δουλεύει σχεδόν την μιση ζωή του νυκτερι, πράγματα που σήμερα κλόνισαν την υγεία του». «Υπόφέρει από διάφορες παθήσεις λόγω της φύσης της εργασίας με αποτέλεσμα σήμερα να υπάρχουν μόνο λίγοι συνταξιούχοι».

Είναι εξωφρενικό το ότι «μέχρι σήμερα η Νοσηλευτική Υπηρεσία διοικείται από ανθρώπους άσχετους με το επάγγελμα και τις ανάγκες της υπηρεσίας». Και για δυόμισυ χρόνια ανέβαλλαν τη συζήτηση αυτού του θέματος για την επόμενη συνεδρίαση, «με αποτέλεσμα σήμερα η Νοσηλευτική

Υπηρεσία να βρίσκεται σε ένα χάος»


Για όλους αυτούς τους λόγους και τα προβλήματα ο αγώνας των νοσοκόμων κλιμακώθηκε στη δυναμική μορφή της απεργίας. Όλοι οι νοσοκόμοι στους δρόμους την περασμένη Δευτέρα μπροστά από τα νοσοκομεία με χαρτόνια στα οποία κατάγγελλαν την «Έλλειψη επάνδρωσης των νοσοκομείων» την «Μειωμένη προσφορά στο κοινό», ή ζητούσαν «Ίση μεταχείριση», «Κατανόηση», «Δικαίωση στο μισθολόγιο». Η απεργία είχε καθολική επιτυχία: υπηρετούσε μονάχα στους θαλάμους αριθμός ασφαλείας νοσηλευτικού προσωπικού. Και θα αποκορυφωθεί με απεργία διάρκειας την ερχόμενη Δευτέρα αν η κυβέρνηση αρνηθεί ιδίως στα προβλήματα του νοσηλευτικού προσωπικού.

Πέρα από τα μισθολογικά και βαθμολογικά τους αιτήματα οι απεργιοί θίγουν ακόμα ένα εξαιρετικής σημασίας σημείο: Το θέμα της Διοίκησης της Υπηρεσίας: «Είναι αδιανόητο», αναφέρει η ανακοίνωση, «μέχρι σήμερα η Νοσηλευτική Υπηρεσία... να διοικείται από αλλότριους άσχετους προς το επάγγελμα και τις ανάγκες της Υπηρεσίας».

Το θέμα του ελέγχου από τους ίδιους τους εργαζομένους αποκτά στην περίπτωση του προσωπικού των νοσοκομείων ένα πολύ συγκεκριμένο χαρακτήρα. Δεν υπάρχει κανένας πιο αρμόδιος από τους ίδιους τους εργαζομένους ο οποίος να είναι σε στενή επαφή με τα προβλήματα της υπηρεσίας να τα κατανοεί και να έχει τη δυνατότητα να δώσει σωστές λύσεις.

Δίπλα από το νοσηλευτικό προσωπικό θα πρέπει να σταθούν οι εργαζόμενοι στο σύνολο τους, γιατί το νοσηλευτικό προσωπικό αποτελεί ένα από τα πιο καταπιεσμένα στρώματα της Δημόσιας Υπηρεσίας. Ένα πρέπει να είναι καθαρό: ΠΩΣ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΝΟΣ. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑΣ. Είναι αγώνας όλου του λαού για μια καλύτερη ιατροφαρμακευτική υπηρεσία. Οι απεργιοί χρειάζονται την ηθική μας συμπαράταξη, ενάντια στις ψευδείς της κυβέρνησης και της δεξιάς, για να πετύχουν στον αγώνα τους. Είναι χρέος κι ευθύνη μας να τους τη δώσουμε.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση



σοσιαλιστική
εκφραση

ΝΕΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ
Η Σοσιαλιστική Εκφραση ανακοινώνει
 στους φίλους και υποστηρικτές της ότι παρα-
 φεία της έχουν μεταφερθεί στη διεύθυνση
Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη
πίσω από το ταχυδρομείο της Εγκωμης και
την παλαιοεκκλησία του Αγίου Δομετίου

Σοσιαλιστική Εκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 100 μιλς
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 12 φύλλα
Εσωτερικό: £1600
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £2.750
Ευρώπη: £3.000
Αμερική: £3.750